

სანდრო კაკა

**ცხელი ზეფხული
(2009)**

თბილისი
2010

ნაწარმოების პერსონაჟები, მათი სახელები და გვარები, ნააზრევი და დიალოგები შერჩეულია შემთხვევით და, გამონაკლისის გარდა, პიროვნებებს არ შეეხება. პიროვნებები იუმორს გაიგებენ, არაპიროვნებები აიტანენ. რედაქტორი და გამომცემელი ყოველთვის არ იზიარებენ ავტორის თვალსაზრისს, მაგრამ მიიჩნევენ, რომ დემოკრატიის პირობებში განსხვავებულ აზრს არსებობის უფლება აქვს.

რედაქტორი

თამაზ მენაბდიშვილი

კომპიუტერული უზრუნველყოფა

ქეთევან გრძელიშვილი

დაკაბადონება

კობა ბელოძე

© 2000

**(მშენებარე შენობის № სართული. კონსტრუქციებს შორის
უამთა მროველი წერს)**

უფალო ჩვენო, რას მოვესწარით, არეულია ტკბილი და მწარი,
მათხოვარია, ვინც ბრძენი არი, კმაყოფილია ვინცაა მცდარი,
წაქცეულია მშრომელი ერი, უმუშევარი, მიწყვ მშიერი
მიუსაფარი რჩება ხნიერი, განუსწავლელი – ფეხბედნიერი
ქვეყნიდან გარბის შვილი და რძალი, სხვას გასაქცევად უჭირავს
თვალი;

პატიოსანი გდია საწყალი, ქურდი დაგყვივის, როგორც მამალი,
განა რა ვცოდეთ შენთან ისეთი, დარდის ხანჯლით გვაქვს
გული ნაკვეთი,
დაჟანგულია სახნის-საკვეთი, სისხლის ცრემლი გვდის წვეთი
და წვეთი.

**(შემოდინ მუშის ფორმაში გამოწყობილები, შემოაქვთ სკამები,
მაგიდები, კათედრა, დაფა)**

უფროსი

აბა, ბიჭებო, ახლა თქვენ იცით, არ გაუუმტყუნოთ უფალს იმედი,
ჩვენი ვალია ამ სიმაღლეზე, მას მშვიდი ჰქონდეს გადასახედი.

I უმცროსი

რაკი მუშების „ფორმა“ ჩაგვაცვით, არ ნიშნავს ამით მუშად ვიქცით,
როდის იყო, რომ მომიტინგეებს არ დავარტყით და გამოვიქცით,
ჰკვას რად გვარიგებ ჰკვა გამოცლილებს, ათასგვარ ცეცხლში
ვართ გამოვლილი,
წუხელ რომ მთვრალი გადავარჩინეთ, ჩვენი არაა ამაში წვლილი?

II უმცროსი

სალაპარაკოდ ღირს, რაც კი იყო? პირველია თუ უკანასკნელი,
გადავიღალე მაგის დევნაში, გულს ვიმაგრებ, რომ არ წამცდეს ხელი,
ჩემ თავს არ ვჩივი, ოჯახს რა ვუყო, ჩემ გამო ყველა გატანაწულია,

რა წესით ვშრომობ, სად და რას ვიკავ, რა კანონია, ან რა რჯულია, საით გაუტყვეს, თავად არ იცის, თანაც თუ კარგად არი ნასვამი, ქალს არ გაუშვებს, მეგობრებს ლანძღავს, ვითომ ბოდიშობს
ჟამი და ჟამი.

III უმცროსი

ხო... ხო... გენახათ, წუხელ რა მოხდა, როგორც კი ჭამა, ღვინო იგემა, ქალებს დაუწყო ნდომით ძიება, ქათვი მოადგა და მუცლის გვრემა, ამ დროს ქუჩაში ჟივილ-ყვირილით, უსაქმურები ცოლით და შვილით მოადგნენ კარზე, „ტრანსპორანტებით“, წადიო, წადის გაბმით
ყვირილით.

როგორი არი, კაცი რომ გეტყვის, აღარ გვჭირდები, გაგვმორდი, წადი, ნუ გაგვიმწარე წუთისოფელი, გადაგვეკიდე, როგორც სახადი. და ჩვენ რა გვექნა? იყო ბრძანება, ალბად მისივე სურვილი, ნება, ჩვენც გავიქაჩეთ, გზები გავკაფეთ და გავაპარეთ როგორც ენება.

I უმცროსი

მოვრჩეთ ყბელობას, უმოქმედობას, ფორმა მოვირგოთ მართლა მუშისა, ტელევიზია მამაძაღლია, თვალი გიყურებს ვითომ შუშისა, სინამდვილეში, კარგად არკვევენ, სად რა მიჩქმალონ, სად რა ანახონ, ზოგი გალანძღონ, სხვას მოეფერონ და ჩვენი ბედიც ასე განაგონ.

უფროსი

ერთად ვმსახურობთ, თან ჩემზე ფიქრობთ, ყურს მოიყრუებს,
ვერ გაიგონებს,
ზევით არ ეტყვის, არ გავაფუჭებს, არა, კაცობას არ მოინდომებს. ყოფას გიტირებთ, თუ რამე მოხდა, და გირჩევიათ, რომ
ფრთხილად იყოთ,
სამორიგეო ადგილს მიხედეთ, საერთო ჯაფა, სწორად გავიყოთ, საამშენებლო მარაგებს იქით ბუზიც რომ დაჯდეს უნდა შენიშნო, ჩვენ ერთგულებას წუნი არ ჰქონდეს, გამოვიჩინოთ სიფხიზლე
და შნო.

III უმცროსი

უფროსო, ვნახე, აგურებს შორის, ვიღაც უცხოა შემოპარული, რაღაცას იწერს, თითებზეც ითვლის, გადამცემი აქვს ეგებ ფარული.

უფროსი

როგორ თუ უცხო, გუშინდელს აქეთ, სამმაგი ალყა შენობას გასდევს, ვინ ოხერია, არ გვეპუება, ჩვენ ჯაფა-შრომას არაფრად დასდევს, ახლავე მოვალ, თავად გავარკვევ, იქნებ კინწისკვრით ქვევით ვისროლო, არა, სჯობია თქვენ გადააგდეთ, ნაგავით ხელი არ ავიყროლო (შემოდის თემური, დაცვის უფროსი)

არა მოიცათ ჯერ მოხსენებას უფროსს წარუდგენ, მან გადაწყვიტოს ვარდიც რომ იყოს, თუ ეკლიანობს, უმჯობესია, რომ სხვამ მოწყვიტოს ბატონო თემურ, ვართ მზადყოფნაში, ჭიანჭველასაც არ ვაჭაჭანებთ, მაგრამ ვიღაცა შემოპარულა, საიდან, როგორ, სასწრაფოდ ვარკვევთ.

თემური

აბა, ლომებო, თქვენი იმედი ყოველთვის მქონდა. ასეა არა? დღეს დამატებით ფრთებიც გჭირდებათ, რომ არწივულად შეჰკრათ კამარა, თავს ვერ ვიმართლებთ, სასწაულებრივ ხიფათს გადავრჩით ყველა წუხელი, შეშუპებული სახე აქვს უფალს, ეტყობა ღვინო არ იყო ძველი, „პანხელიაზე“ გამოვა მალე, და სამთავრობო სხდომას მიხედავს, რომელი არი ვითომ მინისტრი, ეურჩება და რამეს შებედავს, ჩამოთავდება როდესაც სხდომა და დასჭირდება მუცლის გაძღომა, მე ნიშანს მოგცემთ, რესტორანს შევკრავთ, აღვკვეთთ შური და გამოხდომა.

ჩვენ გუშინდელი „სიგნალად“ გვქონდეს, სად მიდიოდა და რა ინება, მომიტინგეებს ვინ მისცა გეზი, ან ვინ ასწავლა ასე გინება, გამოირკვევა და მოღალატეს უმუშევრობა სასჯელად ელის, უნდა შეიძლო და შეიფერო, როგორც ღირსება, მთავრობის მცველის.

უფროსი

ბატონო თემურ, დაუნომრავი ვილაცა ვნახეთ ამავე სართულზე, გვიბრძანეთ, რა ვქნათ, წიხლებით ვცემოთ, თუ გადავადლოთ ქვევით ცხელ გულზე?

თემური

როგორ თუ უცხო, დაუნომრავი, ჩვენს სათვალავში თუ არა ჯდება, მისი აქ ყოფნა სახიფათოა, ზედმეტი რაში გამოგვადგება, ავტობუსებით ვინც მოვიყვანეთ, მათგან აქ მოხვდა ნეტა რომელი, ვნახოთ, ეგება, ახლობელია ან შემწეობის მუდამ მდომელი აბა, სადა ზის. **(მიდის მროველთან)** რაღაც მეცნობა, აღრე მათხოვრად ხომ არსად მჯდარხარ? არა, მე შევცდი, გამახსენდები. ოპოზიციის წევრს არა ჰგავხარ?

ჟამთა მროველი

მარტივილიდან ვარ. სოფელ სალხინოს, ჯანაშიების საგვარეულოს თუ გაიხსენებ. გაგახსენდები. მრევლის ვალია მოინახულოს სიწმინდეები, სად ეგულება. თქვენ, ჯანაშიებს ვალი გაქვთ დიდი, თქვენი სიწმინდე სალხინოს მიწა, დაგდებული გაქვთ, ვით განაყიდი, ვალდებული ხარ, გენოს და ჯოგოს, გოგის აუნთო წმინდა სანთელი, იქ მოილოცო, აქ იმათ სულებს მოეფინება მადლის ნათელი.

თემური

შენ მე გადამრევ: საიდან მიცნობ. იცი, ვინ მყავდა ნათესავეები, ახლა დრო არ მაქვს, შენთან საუბრის. ვერ შევჩერდები და ვერ აფხვები, ამიტომ ვბრძანებ: კარგად გასინჯეთ, თოფი არ ჰქონდეს
გადამალული,
ნარკოტიკები, დეტონატორი, კავი, შურდული, წალდი ან ცული,
თუ არ აქვს, იცით როგორ უშოვოთ, არა პოვნით კი ჯერ ნუ უპოვით
ქალაღდი ჰქონდეს და კალმისტარი, წეროს პრეზიდენტს,
მიმართოს თხოვით.

ჟამთა მროველი

მადლობელი ვარ, სხვა იარაღი არცა მქონია და არც მჭირდება,
ვიჯდები ჩემთვის, აღვწერ, რას ვნახავ, ვინც წაიკითხავს, აზრსაც
მიხვდება,

თემური

ყველაზე ცუდი სწორედ ეგ არი. თუ არ ხარ ჩვენი, ნაციონალი,
სხვაგვარად რამე რომ მოგეჩვენოს, სხვა რამისაკენ გაგექცევს თვალი,
ყველას დაგვლუპავ და ამას გარდა ზღაპარ-ლექსების რა დროს წერაა,
მართალი უთქვამთ, სულელს ფეხები წაიყვანს სადაც ბედისწერაა.

ჟამთა მროველი

მე ლექსს არა ვწერ, ლექსი თვითონ მწერს და ასე ხშირად
ერთად ვწერაობთ,
მოგვეწონება, მოვეფერებით ჭკვაში არ მოგვდის? მასთან არ ვდაობთ,
ასე რომ, ჩემო კეთილო კაცო, მე შემეშვი და მიხედე საქმეს,
გამოარკვიე ვინ რა მიიღო, ვინ მოინელა და ვის ასაქმებს,
მე კი ვწერ, როგორც მიკეთებია, მომავალს ვუთხრა აწმყოს
სიმართლე,
უკუღმა მთქმელს და უკუღმა გამგებს გამოელიოს თვალში სინათლე.

(ჟამთა მროველი უბრუნდება თავის საქმეს)

თემური

აბა, ბიჭებო, შევთანხმდეთ ასე, ეს კაცი ეგდოს, რაკი აქ დარჩა,
თავს დაახურეთ მუშის ჩაჩქანი, ხელში ეჭიროს კალმისტრად ქაფჩა,
ყურადღება კი არ მოადუნოთ. მალე ამოვლენ მოწვეულები,
„ლიფტის“ მაგიერ ამწე ამოჰყრის, არ დაეღალოთ გზაში გულები
ქვევით ჩვენებმა უკვე დააწყეს ავტობუსებით მოყვანილები,
ტრანსპორანტებით, თაიგულებით, მითითებებით დატვირთულები.

რომ იყვირებენ, მიშა, მიშაო, ეს თქვენთვის უნდა იყოს ნიშანი, მეც დავბრუნდები იმათთან ერთად და შესრულდება შრომის მიზანი.

(თემური გაღის. ამწეს ამოჰყავს მთავრობის წევრთა ერთი ნაწილი)

ბიორბი ხაჩიძე

„ვინა თქვას თითქოს პატარა იყოს, ჩემი სამშობლო დიდების ღირსი“., მეც დავამატებ, ისე დიდისა, აქედან არ ჩანს საზღვრები მისი, უჰ, რა კარგია, რა ლამაზია, შორს გაჭიმული ქვეყნის ბუნება, ყოველი მხარე ხელის გულზეა, არა გვჭირდება შემობრუნება. ჩვენი ვალია ტყე გამოვზშიროთ, სანაცვლოდ მწვანე ბუჩქები დავრგოთ, ამით ბიუჯეტს გამოვადგებით და შეიძლება ჯიბესაც ვარგოთ.

ნიკა ბილაური

ახირებული ხასიათის ხარ. ჭკუას გარიგებ და ვერა ხედები, შენ ვინ გაკითხებს ბუნების დაცვას, ძლიერებს წინ ვერ გადაუდგები, აჩემებული აზრი გაწუხებს: უნდა დავიცვა მწვანე გარემო, შენ მწვანეებზე მწვანე გახდები? ამიტომ გირჩევ, არ დაიჩემო, აბა, შემხედე, არც არას ვჩემობ, არც არაფერი არ მედარდება, სულ ერთი არი, ისე მოხდება, როგორაც უფალს მოელანდება.

ვანო მერაბიშვილი

პრემიერი გყავს ძალზე ჭკვიანი და არ მოსვლია მიტომ ზიანი, წინამორბედებს არ დაემსგავსა, არსად წამოსცდა სიტყვა ფხიანი, თავისთვის ითლის და სხვისას ითვლის, ხეთაგური ჰყავს მარჯვენა ხელად, მაგრამ ორივეს ცხვირში ძმარს ვადენ, თუ არ ჩამისვეს წილში საშველად, ჯერხანობით კი არის წესრიგი. ვის რა ეკუთვნის დღეს უნდა ვნახოთ, ერთურთის აზრი გავიზიაროთ, საკუთარი კი გულში ჩავმარხოთ. გელა! **(გელა ბეჟუაშვილი უახლოვდება)** შენ იცი. ხარ კონტრდაზვერვა, უნდა შეიძლო თვალთვალ-მოსმენა, იცი, იქით თუ არ შევუტყიეთ, აქეთ მოგწვდება მოშურნეთ ენა.

უყურე დავით სიხარულიძეს, რაღაც არ მომწონს მაგისი მზერა, თავდაცვის მინისტრს არ ეკადრება, შინაგანისგან ცალკე სიმღერა. ეს კი ვინაა, თავი უჭირავს, თითქოს მართლაცდა მინისტრი იყოს, მალე მოვუღებ ბოლოს მის პარპაშს, მაგისი ბედიც შუა გაიყოს.

ბელა ბეჟუაშვილი

ვანო ბატონო, ბატონო ვანო, ყველა ცნობა გაქვს, რაც მოვიპოვე, ზოგს ძმაკაცურად ველაციციები, ზოგს დავემოყვრე და ჩავექსოვე, უმეტესობა სიმთვრალის ჟამად, იმას იჩემებს, რაც გაუგია, მაგრამ ამ ქალებს ვერას ვუხერხებ, მხოლოდ შენზე თქვეს თუ აუგია, ამბობენ თითქოს ცხვრებივით პარსავ, შინაურია თუ შორეული, შენსას არ არქმევ, რაც მოგიპარავს სხვის სახელზე გაქვს
გადამალული

ვანო მერაბიშვილი

ეგ რომელმა თქვა, შენ დამიდგინე, სხვისი ფულისთვლა ვერ მოიშალეს? საკნებს მიდგამენ პარლამენტის წინ და სამიტინგო სუფრა გაშალეს, მე მათ ვაჩვენებ თუ კი ვარ ვანო, ჩემი რომ უკვიროთ, სხვისიცა ნახონ, ბიჭებს მივუსევ, რომ სათითაოდ ყველა გალაზონ
განა იმდენი მე რა ვიშოვე, პრეზიდენტს მაინც ვერ ვუტოლდები, კაპიკებია ჩემი იმასთან, მაგრამ კი არ მშურს, ვითომ ვერც ვხვდები.

ბელა ბეჟუაშვილი

მეც ხომ მანდა ვარ, რომელი იყო, გინდ პარლამენტში,
გინდ მთავრობაში?
არ ისარგებლა, არ დააგროვა, არ გადაცვალა სხვაში და სხვაში,
მაგრამ შენი შურთ. განსაკუთრებით, რაც ხერხემალი ქვეყნის
გიწოდა,
მეც ჩვენ პრეზიდენტს დავეთანხმები. რასაც ამბობდა შენზე, იცოდა, ხერხემალი ხარ სახელმწიფოსი. შენს უკითხავად ჩიტიც არ დაფრენს ილაპარაკონ რამდენიც უნდათ. გავლენას ჩვენზე ეს ვერ მოახდენს.

ვანო მერაბიშვილი

და მაინც რაო, სხვას რას ამბობენ, მიშას რა ვუთხრა მოხსენებისას, როგორ დავაწყო, ჩვენი რომ შეგვრჩეს, ჩამოვაცილოთ ნამეტი სხვისას.

ბელა ბეჟუაშვილი

ამბობენ, მაგრამ მე კი არ ვამბობ, სხვები ამბობენ და ვიმეორებ, მიტინგზე მყოფნი ყველას გვლანძღავენ, ურცხვად გვარქმევენ ვირებს და ღორებს, შენზე ამბობენ, კაცად არ ვარგა, თავზე დაასვა ქვეყანას ცოლი, ნამუხის არ აქვს, არ აქვს კაცობა, მამბეზლარაა, ხმების ამყოლი.

ვანო მერაბიშვილი

მაგათი დედაც, მიშას რა ვუყო. ყველა გამომსვლელს ჩავაჩუმებდი, მაგრამ ბრძანება არ მოუცია, მთელი კვირაა ამ საქმეს ვსდევდი, აღარ მობეზრდით ქუჩაში დგომა, საკნებში ჯდომა, მიეთ-მოეთი, მოვიგდებ ხელში, უნდა ვადინო ცხვირიდან ძმარი, ყურებში ზეთი, საკუთარ ცოლებს მიხედონ უჯობთ, დროს ატარებენ სხვების ყურებით, მალე დავადგენ ვინ-ვისა ჰყვარობს, ჩავქოლავ ჭორის განხმაურებით.

ისმის ხმაური:

დაუშვი დაბლა, არ გადაბრუნდეს, ამდენს ვერ ასწევს, ტვირთია დიდი. კახა ავიდეს, ვანო კი დარჩეს, მძიმე წონების არა გვაქვს მზიდი.

(გამოჩნდება კახა ბენდუქიძე)

ნიკა ბილაური

შე კაი კაცო, რა გაჩქარებდა, ხიფათში რატომ ჩაიგდე თავი, სხდომას უთქვენოთ მაინც ვერ ვიწყებთ, პრობლემებია მართალს ნაზავი, რამდენჯერ მითქვამს, სხდომის დღის წესრიგს ნუ დაუმატებ ისეთ საკითხებს, რომელიც შემდეგ განხმაურდება, ხალხში დაბადებს ათასგვარ კითხვებს.

კახა ბენდუქიძე

დღის წესრიგში თუ არ შევიტანე, მაშინ იტყვიან დაგვიმალაო, ჩუმად იყიდა, ჩუმად გაყიდა, რუსებს დაუთმო, გადაცვალაო, რად გვინდა ასე, რასაც ვაკეთებთ, ცხადი არი თუ არი ფარული, დავაფიქსიროთ, ნუ განვიხილავთ, წართმეულია თუ მოპარული, საკითხები გვაქვს ორმოცზე მეტი, ყველას ვერც ვიტყვით და განვიხილავთ, სათაური კი დღის წესრიგშია, სხდომას ვატარებთ, ყველას გავცხრილავთ.

ბიორბი ხაჩიძე

კახა გონებაგამჭირახია, ისეთს მოძებნის ფორმულირებას, საკითხი იცი, მაგრამ არ იცი, ჭკუას არ ითხოვს და დაფიქრებას, დიდოსტატია ვაჭრობის საქმის, როგორც დაგეგმავს, ისე გამოვა, თუ მოისურვა, თანხმობა გვითხრა, ჩრდილოეთიდან მზე კვლავ ამოვა, ნახე, ტყეები როგორ დამიყო, მომგებიათ, წამგებიათ ვერვინ მიხვდება რა რასა ნიშნავს, მკითხავიც ჰყავდეს გამგებიათ.

კახა ბენდუქიძე

ბენდუქიძენი ბევრნი ვართ გვარად, მაგრამ ცოტა გვყავს გამორჩეული, ავთანდილი კი იმ რჩეულებშიც, გენიოსივით იყო ეული, მათემატიკის ცოდნას არ ვიტყვი, პროფესორებშიც იყო პირველი, გარეგნობით ხომ ტოლი არ ჰყავდა, იხიბლებოდა ყველა მხილველი, ულვაშებს მუდამ მოკლედ იკრეჭდა, ულვაში იყო მისი მშვენება, დღეს ვილას ახსოვს კარგი ვაჟკაცი, დაკარგულია მისი ხსენება, მე კი შემხედეთ. თავს არ ვიწონებ, ცოდნით, ულვაშით, გარეგნობითა, მაგრამ ვჯობივარ ათჯერ ავთანდილს ბიზნესის შექმნის ეშმაკობითა. ჩემზე იტყოდა, რა უჭირს კახას, რუსეთში რაღას დაბორიანობს, რაც უმოვია ჭამოს, შეირგოს, ფულის გულისთვის რამდენსა წვალობს, მე ერთს ვიტყოდი, კაცი ამ ჭეყნად, ბრძოლისთვის არის დაბადებული, საშუალებად ყველა კარგია თუ საომრად ხარ გამზადებული. ავთანდილს ჰქონდა მცირე ხელფასი, გარეგნობა და ქცევა უზადო, უფულო კაცი ვისა სჭირდება, ხელფასის მოსვლას უნდა უცადო, მის მაგალითზე დაკვალიანდი, მიტომ ვიომე, მიტომ ვეცადე, ფული და ფული იყო მიზანი, ფულის გულისთვის სახელიც დავდე.

პირველ მილიონს მოჰყვა მეორე და მერე ხშირად გავიმეორე, ვანგარიშობდი წაგებ-მოგებას, არ ვიყავ ზანტი, მორცხვი და მდორე, ფულს მოჰყვა ბევრი სიამოვნება, ძალაუფლება, დიდი სახელი, იმდენი ვინმე, იმდენი რამე, არც ავთანდილი იყო მნახველი ჰოდა, აქედან გაკეთდა დასკვნა: რად გინდა ცოდნა ან სილამაზე, გაზაფხულით თუ ეცდები შოვნას, წიწილებს დათვლი შემოდგომაზე.

ნიკა ბილაური

კარგი ნათქვამი კარგადა ფასობს, ეს შეგონებაც სიბრძნეა დიდი, ერთ უღელქვეშ ვართ ამიტომ ბევრნი, ბევრი რამეც გვაქვს გამოსაზიდი, მარტო „გაზბრომი“ რამდენს იძლევა გადასატუმბი მილების გამო, ელექტრო ხაზებს რომ ვანგარიშობ, ჟრუანტელი მდის ზურგში საამო, გზების საქმეც რომ ჩვენ გვედლო ხელში, ფოთის რკინიგზა და თავად ფოთი, მაგრამ პრეზიდენტს წინ ვერ წაუვალ, წილის გულისთვის არ მაწყობს შფოთი,

კახა ბენდუქიძე

ბიჭებო, ბევრი არ მოინდომოთ, ბიზნესს უხდება სწორად გაყოფა, ნატურა სხვა არი, ბევრჯერ იფიქრებ ეს რომ მე მომცა, იქ რომ მამყოფა, მაგრამ ხომ იცით, ზღვარი არ არი, ეს თუ მოიგდე, ისიც გინდება, ტვინის ჭყლეტაა ბევრი საჭირო, ვის რა შეხვდება და დადგინდება, ენგური ჰესის მართვის სადგური, სამართავ „პულტა“ მთელი სისტემა, წლობით ვეწვალე ისე და ასე, დარდი დამჩემდა და მუცლის გვრემი, უნდა ამეწყო იმგვარად საქმე, ყველას რგებოდა კუთვნილი წილი, მოსკოვ, სოხუმი, თავად ჩვენები, ეკლებით სავეს გრძელი მანძილი. უნებლად მაინც გამოგატარეთ, და ვერვინ მიხვდა შინა თუ გარეთ – ვინ რა წააგო, ვინ რა მოიგო, ჩვენ ჩვენი გვერგო და გავიხარეთ, ხელოვნებაა ყიდვა–გაყიდვა, ბალეტი მასთან სირთულით რაა, აქ ყველა დარგის მონაპოვარის, გონების ძალით მტკიცედ შეეკრაა, თქვენ ვერ სადა ხართ, კაცის ნამუსსაც, კაცის კაცობას საქონლად ვაქცევ, ზოგს წელში მოვხრი, აქვე წავაქცევ, ზოგს საზღვრებს გარეთ მონად გავაქცევ.

ბობა ხაჩიძე

ო, ხო ხო, ხო ხო, კახა ბატონო, ეს რა მაღალი აზრი გქონია, მაკიაველი რა ფეხებია, ტალიერანიც მონაგონია, მძიმე გაქვს წონა, ჩიტივით დაფრენ, როგორ გაწვდები

შენ მარტო ამდენს, ბევრის მსურველი, ბევრის მიმღები, დაემგვანება კოლექტორს ჩამდენს, ვანოს რას უზამ, ბევრიც მოიგო, მერაბიშვილი მაინც მეტია, უდემი ნაშობს, უბე აქვს დიდი, ვერ ნახა ის, რაც არ ჩაეტია, შენს მონაგებს რომ დაადგას თვალი, რომ აერიოს რამ სათვალავი, როგორღა გინდა წილებად დაჰყო, მსხვერპლთან ყჩაღის იქნება ზავი?

კახა ბენდუქიძე

მულტფილმი მიყვარს, მაგრამ იმათშიც, კარგებში კარგი გამოერევა კურდღელი რაა, თუ ჭკვიანია მგელსაც დაჩაგრავს და მოერევა მე კატა მიყვარს, რომელმაც ლომი მეფის ბრძანებით წურთნა და ზარდა

არავინ იყო ბოკვერზე მძლავრი, ჯიქურ მიმსვლელი, აღმზრდელის გარდა არა ტანით და არა სიმარჯვით, ჭკუის სიმარდით და ეშმაკობით კატამ აჯობა ლომს და გადარჩა, ასე გრძელდება შეჯიბრი წლობით, ჩვენშიც ასეა. დღეს ჩვენში ლომი პრეზიდენტია თავის უფლებით, ადგიშვილი, მერაბიშვილი მისი ბოკვერები ნაზარდნი წლობით, ამათ თავის მხრივ სხვა ჰყავთ ბოკვერებად, და ასე წყება ბოკვერებისა ახალაია – ბახალაია, სანდოძეები – უნდობნი სხვისა,

მე კი სულ სხვა ვარ, არ ვარ ბოკვერი, არც უნდელი ვარ, ვილაც ოხერი, კუდი რუსეთში მიტომ დაეტოვე, რომ თუ გაჭირდა ჰერი, ვთქვა, ჰერი, კი არ ვტრაბახობ, ტრაბახი რაა, როცა ერთად ვართ ბადის მქსოველი. ნადავლს მოვიგდებ, რუსებსაც ვუყოფ, თქვენგანაც ასეთ შრომას მოველი,

მხოლოდ რკინიგზის საქმე ვერ დავძარ, ბადრის სიკვდილმა გზა ამირია, პატარკაციშვილს უდროოდ შეწვდნენ, ლომი უდროოდ გადაირია.

ნიკა ბილაური

შენ ამბობ, ბოკვრებს ძველებს და ახლებს, დრომდე ხელს ცუდად
რომელი ახლებს,
მაგრამ ლომობა თუ შეამჩნია, ლომი გაუხდის საქმეს თავსახლებს,
ძველებზე გეტყვი – ოქრუაშვილი, დავითაშვილი, მრავალი შვილი,
ადრე ძმობას რომ ეფიცებოდნენ, ხომ დარჩნენ ბოლოს ბარტყი და ჩვილი?
პატარკაციშვილს სხვა რა უნდოდა, პრეზიდენტს ჰყავდა
როგორც მრჩეველი,
ცოტას სძალავდა, ნაცვლად ჰფარავდა, და ასპარეზი წინ ჰქონდა ვრცელი,
ჭკვიანი იყო, მაინც ვერ მიხვდა – კუდავა, ჯოჯუა, გელბახიანი
თუნდაც თავისი წარსულის გამო, ერთიც არ იყო ჩიტი ფრთიანი,
გაყიდეს კიდევ. უნდა ვიცოდეთ, ვინც ერთს გაყიდის აღმზრდელს
და მფარველს
სხვასაც გაყიდის, დაემსგავსება, სხვისი კაცური სახელის მპარველს.

ბიორბი ხაჩიძე

როდის ვიგრძენი და ვაღიარე, მიშას სიმაგრე და სიღიადე,
ჩემ ნათქვამს საქმით მან უპასუხა, სიმღერით ბრძოლა გადავიხადე,
ახლაც მზადა ვარ, ოღონდ დაუკრას, კიდევ ვიცეკვებ და ავმღერდები,
მისგან გაბრწყინდა ჩემი ვარსკვლავი და უმადური რატომ გავხდები.

ნიკა ბილაური

ბიჭო, ვერ ხვდები, შენ მე გიფარავ, შენ მინისტრობას მე მივეც გეზი,
საქმეს სჭირდება, ტყეში იმღერო და ზოგჯერ ხანძრის გახდე მიზეზი.

კახა ბენდუქიძე

შენ მართალი ხარ, მაგრამ იცოდე, ამან რომ რამე გამოამქლავნოს,
ხეების ნაცვლად ბუჩქი არ აქოს, საერთო საქმეს, რომ რამე ავნოს,
მინისტრობიდან ჩამოვარდება, დაეკარგება სიმღერის გემო,
რასაც გაძლევენ უნდა იკმარო და საქმის ცოდნა არ დაიჩემო,
არ მოგივიდეს, რაც სხვას მოსვლია ქვანია იყო თუ იყო ბადრი,
ისინი უფრო მაგრები იყვნენ, მათ შენი დონით როგორ შეგადრი,

თუნდაც გრიგოლი მგალობლიშვილი, ვერ გააჩერა ავყია ენა,
პრემიერობა ვერ შეიშნოა, ლომობა იწყო, და მოეჩვენა,
რომ ხეზე ასვლას მოახერხებდა, დიდი კაცობის მანია სდევდა,
ქების მაგიერ პანდლური მოსცხეს, სიხარულის წილ მოიმკო სევდა.

ნიკა ბილაშვილი

ასე რომ, არა პრემიერობა, ვინ იცის როდისდა მომიწევდა,
ბოკვრებში ლომი ვის აირჩევდა, როგორ მომწევდა, საით მიმწევდა,
დღეს ჩვენი საქმე აწყობილია, ჩვენი ერთობა, ჩვენი წვლილია,
ჩვენში პირველი მუდამ ისაა, ვინც საქმეებში გამოცდილია,

კახა ბენდუქიძე

ნათქვამი მომწონს. გამოცდილება ყველა საქმეში დიდი განძია,
ყიდვა-გაყიდვა ვინც ვერ ისწავლა, ის რა კაცია, ის ხომ ბანძია,
მე ჩემი ცოდნა-გამოცდილებით, მთელი რუსეთი ავატრიალე,
რამდენი ვინმე წამოვიკიდე, ზურგზე დავეცი, გავატიალე,
აქ ჩამოვედი, არა იმიტომ, იქ სარბიელი მეცოტებოდა,
არ გივარგოდათ თქვენ გამყიდველი და გასაყიდი მეცოდებოდა,
გითხარით კიდევ, იმედი გქონდეთ, გაგფცქვნით, გაგყიდით
სულით-ზორცამდე,
დანაპირები ხომ შეგისრულეთ, პირნათელი ვარ მყიდველთან ცამდე,
მარქვეს მინისტრი, ამის და იმის, ზოგი კეთილი და ზოგი ავი,
ჩემთვის სახელი არაფერია, მთავარი არი იყოს სახარავი,
ახლა გარემოს უნდა მივხედო, ჩვენი გარემო საოცარია,
მთები, ტყეები, მდინარეები რამ დააგროვა და რამ არია,
ჩვენს ქვევით ნახეთ სიცარიელე, დიდი და მცირე უდაბნოები,
ქვიშაა ყველგან, მაგრამ ქვიშაში ნავთობისა აქვთ საბადოები,
გეოლოგები, გეოგრაფები, ამტკიცებენ და იმეორებენ.
იქაც ყოფილა ტყე და მდინარე უხსოვარ ღროში და ასე გრძნობენ,
სადაც ნავთობის ოკეანეა, იქ წყალს რა უნდა ჩამომდინარეს,
ტყეს რაღა უნდა ან მწვანე მდელოს, ნადირს და ფრინველს
იქვე მძინარეს,

დღეს ასე არი, ქვეყნის სიმდიდრე, რადგან ნავთობით გაიზომება, ქვიშიან ადგილს უნდა ვნატრობდეთ, ხელს კი არ გვიწყობს გარემოება, ტყეები მიტომ უნდა ავჩეხოთ, გავყიდოთ „პრაავად“;

გავყიდოთ „ლევად“, მდინარეებიც იქნებ დავაშროთ, ენატრებოდეს შვილს დასალევად, უდაბნოდქცეულ ჩვენს ველ-მინდვრებში საბადოები აღმოცენდება, მდიდრებს მივბაძოთ, არაბებივით ჩალმით მორთულებს გავგითენდება.

ბიორბი ხაჩიძე

გეგმა კარგი გაქვს და გეზი სწორი, ხუთი ხუთია და ორჯერ ორი, წონაც დიდი გაქვს და გაქანებაც, შემართებითაც არა ხარ მდორი, ტყეებს გაყიდი, მოგებას გაპყოფ, მეც დამიტოვებ საჭმელად სამყოფს, გლეხთა ოჯახებს რა ეშველებათ, უშეშოდ შეთენილთ, წილში არ ნამყოფს? და ამას გარდა მინისტრი რომ ვარ, ხომ მავალია გარემოს დაცვა, მიღწევად განა საკმარისია ხეების კაფვა, ტყეების დაწვა?

კახა ბენდუქიძე

გოგა, მაკვირვებ უცოდინრობით, ჩინოვნიკობა ვერ შესძელ წილობით, ღრმად გააზრება ვერ დაიბედე, ვერ მოიწონე თავი სარდლობით. კოხტა სახე გაქვს, აქა-იქ წვერი, ულვაშის ქვევით ვით მისამღერი. სულ რომ არ გქონდეს სახე გაქრება, გახდები უფრო ცუდი სამზერი? თანამდებობას უნდა შეხედო, როგორი არი სახელწოდება?

გარემოს დაცვა, გარემო რჩება, რა გედარდება, შიგ რა მოხდება შენ ტყის დამცველი კი არ გიწოდეს და არც მდინარის

ბოლომდე მსმელი, რატომ გგონია თევზს ვერ დაიჭერ, მუდმივად ტრაკი თუ არ გაქვს სველი?

შენი ვალია გარემოს დაცვა, გარემო მუდამ ცვალებადია, თუ არ იცვალე, კი არ შეიძენ, დაჰკარგავ იმას რაც გაბადია, იცი, არაგვი გავყიდე უკვე, წყალი და ნაპირს მწვანე ჭალები, რა აღარ მორბის არაგვიანი, ჭალებსაც ველარ მიეძალები?

ჩვენ რა, იდარდოს ბარათაშვილმა, მწვანე ჭალებში ვერ ჩამოხდება, თუ ფული არ გაქვს, იქ ვინ მიგიშვებს, მყიდველისაგან კიდევ მოგხვდება,

ჰოდა, ის წყალი აქეთ წამოვა, ასე ყოფილა, ასე იქნება, იმ მხარეს დადგი შენც მტკვარზე ჰესი, თუ პრეზიდენტმა მართლა ინება, იმის აქეთ კი იყოს უდაბნო, ჩვენ ჩვენ ნაწილში ვართ ბატონები, ამ ნაწილსაც ხომ ორი მხარე აქვს, ჰესი და აქეთ მაღალი მთები, ჩვენ ამ ნაწილში უნდა გაგყიდოთ, როგორ ფასადაც გაიყიდება, დიად აზრს უნდა დიადი სივრცე, მცირეში დიდი გაიხიდება.

ბიორბი ხაჩიძე

საოცარია ნათქვამის ძალა, კახა ბატონმა მომგვარა შვება, მის შესრულებას მოაქვს სიმდიდრე, ქვეყნად მთავრდება ტანჯვა-ვაება, ამოისუნთქავს მშრომელი გლეხი, აღარ იქნება უმუშევარი, პრეზიდენტს უნდა ვაცნობოთ გეგმა, ჩვენი სტრატეგი სწორუბოვარი, სწორ შეფასებას მისცემს მონახაზს, ტაქტიკურ სვლებსაც გაგვინაწილებს, დიდი იქნება აღფრთოვანება, აღიარებას ვერ აიცილებს, მაგრამ მანამდე, ამ ხალხს რა ვუყოთ, დამშეულები ითხოვენ შველას, ბოლო არა აქვს კაცთა გინებას, ქალების წყევლას, ბავშვთა ვაებას, მე კვიტაშვილის სფეროს ვეხები, არ ვაკრიტიკებ, ნუ ეწყინება უკეთურობის მიღწევის გზების, მე სხვანაირად მიჭირს მიგნება, სანამ ქვეყანას უდაბნოდ ვაქცევთ, აღმოცენდება ჭაბურღილები, უნდა ვიცოდეთ, როგორ მოვთოკოთ, დამშეულები, კუჭაშლილები.

კახა ბენდუქიძე

სხვის სადარღებელს შენ რატომ დარდობ და საფიქრალი რად გეფიქრება, ჭკვიანს მიანდე გადასაწყვეტად, შენს სულში სევდა უმაღლ ჩაქრება, ჯერ კი სჯობია კვიტაშვილს, დინჯია, წყნარი, არ არი ცეტი თუ ვერ გაიგო რა გინდა მისგან, მერე მე მანდე გადასაწყვეტი, უკვე მოსულან, იგი და ნიკა, გვარამია მყავს მხედველობაში მოუხმე ჩვენთან, ისეთი გითხრათ, ყველას ერთბაშად დაგიჯდეთ ჭკვაში.

(გიორგი ხაჩიძე, ა. კვიტაშვილსა და ნ. გვარამიას მოიყვანს)

ნიკა ბილაშვილი

ქვეყნის საქმეზე ვლადიმერ ლილიდან, ბევრი რამაა გამოსარკვევი, უნდა ვიაროთ წინ, პროგრესისკენ და დავითოვით გზა დასახევი, გვანტერესებს, მართო მე არა, რა ეშველება ჩვენთან მკვდარ სულებს, აქ დარჩენილებს, – გადარჩენილებს, ან სამუშაოდ სადმე წასულებს ჩვენი პროგრამა სოციალურებისა, სასაჯილო არ გაგხდოთ სხვისა, ოპოზიცია კრიჭაში გვიდგას, უნდათ გაიგონ მფარველობით ვისა.

ბიორბი ხაჩიძე

მეც დავმატებ, ვალდებული ვარ, ეგება ყველას გაგვაგებინო, ისე არ მოხდეს ვერ გაგვარკვიო, მერე პასუხი ჩვენ გვაგებინო, გარემოს დაცვის მინისტრი ხომ ვარ, იგი მოიცავს ადამიანებს უმეტესობა მათი ბრალია, ბუნებას თუ რამ ანაგვიანებს. როგორ მოვიქცე, გამოვამყდებო თუ ბრალი დავდო მხოლოდ მკვდარ სულებს, ან ცელქ პატარებს, ეგებ ტურისტებს, ან სულაც მუდმივ სხაგან წასულებს?

ა. კვიციანი

თქვენი შეკითხვა გლობალურია, ქვეშეკითხვებით გადატვირთული, ზოგი იოლად მოსაგვარები, ზოგი უაზრო და ზოგი რთული, მოგეხსენებათ, დაბრუნებამდე, მე საზღვარგარეთ თავს კარგად ვგრძობდი, ბევრი ვიცოდი აქ რა ხდებოდა, გაზეთებიდან ბევრ ქართველს ვცნობდი გურგენიძე რომ აქ დაინიშნა, მე იქ მაცნობეს, იქვე მენიშნა, აქ მომიწვევდა და დამნიშნავდა, ძველი ერთობის და ძმობის ნიშნად რა გამოვიდა, მე კი მიმილო, თავად დატოვა თანამდებობა, ასე სცოდნიათ, ახალ ქართველებს ერთგულება და ურყევი ძმობა ახლა თქვენ გინდათ მე ვუღალატო, ლაღოს იქითკენ ვალი დავადო და მიკიჟინებთ მკვდარი სულია, დასავიწყები თავის თავადო ლაღოს სულს ვფიცავ, არავის ვიცავ, მაგრამ სიმართლე

თუ რამედ ღირდეს.

უნდა ვიცოდდე მკვდარი სულები გაიფრდეს თუ უნდა გაძვირდეს, დარჩენილებშიც, გადარჩენილი რამდენი არი, არავინ იცის მიტომ დაზღვევის ეფექტურობას მე როგორ მივცე დასტური ფიცის

და ამას გარდა დავიმოწმებდი ექსპერტ ირაკლი მაჭავარიანს ყველაფრის გამგებს, ყველაფრის მცოდნეს, გულით ჩვილიანს, ენით ჭირიანს, მან კარგად ბრძანა ტელევიზიით, ჩვენში მდიდრების გამდიდრებაზე, რა საკითხია რა გზით მდიდრდები, მთავარია ხარ მდიდარი სხვაზე მდიდარს სჭირდება მონა, მსახური, ხელზე ლაქია, ბოზი და დაცვა, რომ უკეთ ღარიბს უტიროს დედა, და დახვეწილად შეიძლოს ძარცვა. ჰო და, მსმენელთა შვილთა შვილები, აღიზრდებიან ასეთ პირობით მდიდართა კასტას შვებას მოჰფენენ მამაძაღლობით, ლიქნით, ვირობით, მომავლისათვის ხომ ზრუნავს ყველა, ჰოდა ცოცხალი კიდევ თაობა შეეწირება იმ დიად მიზანს, რომლის არ ვიცით კარგად რაობა.“

დაზღვევა რაა, ხელფასი რაა, მთავარი არი გვექონდეს მიზანი სოციალური უზრუნველყოფა ასე მირჩიეს და ასე ვცანი, პენსიონერებს შეეხეთ გაკვრით, ბევრნი არიან, დიდი ბარგია მილიონები უქმად იყრება, მოსამსახურედ ჩვენ არ გვარგია, რაც უფრო ნაკლებს დავხარჯვით მათზე, მეტი იქნება გამოსავალი ხეიბრდებიან თუ ბერდებიან, ვის გამოც ხდება, მათია ვალი პურიც აჭამონ, კუბოც გაუწყონ, სანთელ-საკმელი მწირედ აუწყონ, მთავარი არი არჩევნების დროს, ჩვენ ამომრჩეველებს ფეხი აუწყონ, ვინც საზღვარგარეთ გაქცეულია, თუ დაგვეჭირდება მკვდარი სულია თუ დაგვეჭირდება მყოფებში ჩავრთავთ, ვითომ მეორედ ამოსულია და ერთი რჩება კიდევ საკითხი, მაღალ დონეზე განსახილველი ვის დაუფიქროს ჩვენთან მშვიერი, და ვის ლატაკთა შემწე, მხილველი? პენსიონერი, უმუშევარი ლატაკია, მაშ, რა ფეხებია, ჩვენი პროგრამა ასე არა სჯის, ამგვარებს არ ცნობს, არ შეხებია, იმდენი არი ქვეყნად ღარიბი, მშვიერ-ტიტველი, და ავადმყოფი ყველას რომ ვსდიოთ, ჩვენ რა დაგვრჩება, და მათი ცოდვით, შეგვხვდება ცოფი, ამიტომ საკითხს ასე დავსვამდი, ჩვენც რომ არ მოვხვდეთ იმათ სიაში, სამსახურებში უფროსი ვლოცოთ, სანთელი ვანთოთ ეკლესიაში.

ნიკა ბილაური

ამომწურავი გაგვცა პასუხი და არ ივარგებს გამოკიდება, თუ ჩავეძიეთ რატომ და როგორ, პასუხი ყელში გაგვეხიდება,

დიდებულია, აი რას ნიშნავს, ევროპული აქვს გამოცდილება, კულტურული აქვს სიტყვა-პასუხი, პრაქტიკას შეაქვს მცირე ცვლილება, ოპოზიცია ჩვენ კადრებს ლანძღავს, თვითონ სადა ჰყავთ ასეთი კადრი, გამყრელიძე ხომ არის ექიმი, საკითხის ცოდნით როგორ შევადრი, ჰო, გამყრელიძე დავითი მყავდა მხედველობაში, პირველ ყოვლისა ის იყო მუდამ დიდი ოსტატი დაზღვევების და გარს შემოვლისა. სოცდაზღვევა ხომ თანადგომაა, ექიმის საქმეს ნაზიარები, ეგებ მიტინგებს მოშორებოდა, ფართოდ გაგველო მისთვის კარები, ოპოზიციას მიატოვებდა, მას მოჰყვებოდნენ ლევან და გია – მეზობლობა და მეგობრობა აქვთ, ბავშვობიდანვე, ეს გამიგია, ამ გაჩეჩილებს თუ მოვთოკავდით, თან გამყრელიძეს შევეყრებოდით ოპოზიციას წელში მოვხრიდით, ვაკეში მაინც აღვზევდებოდით დაფიქრებაა მეტად საჭირო, სად მოუფონო, სად მოუჭირო, მეტოქე გვყავდეს ქედდადრეკილი, მთავრობის მომხრეთ არ გაუჭიროთ.

ბახბა ბენდუშქიძე

ბევრჯერ მსმენია, ნიჭიერია, მაგრამ ზარმაცი არი ქართველი, ცარელა ნიჭით შორს ვერ მიდიან, ამიტომ უყვართ თავის მთა-ველი, ახლა დავრწმუნდი, ჩემს გარდა კიდევ გვყლია მართლა ნიჭიერები. როგორი კადრი გამოგვიზრდია, ვაქებ და სიტყვით მოვეფერები, გურგენიძეთა ნაშიერს არ ჰგავს, როგორც არ ჰგავდა ის

წითელ ვანოს¹

რამდენი გინდა ნიჭიერება, შვილი მეზობელს არ დაემგვანოს, ჯანდაცვის საქმეს, მე რომ ვუყურებ, ჰკვიანი ხალხი ემსახურება არა სჩვევითა გულაჩუყება, თანაგრძნობა და ხელით ტარება ავადმყოფების. მართალიც არის, თუ ავად გახდი, მოშორდი სოფელს, რაღას აწუხებ ექიმს და ექთანს, თუნდაც ახლობელს და ფეხზე მყოფელს, ჯორბენაძეს და ჰიპაშვილს ვაქებ, მინისტრობდნენ და ჯანსაღ უვლიდნენ, ჰიპებს იძლობდნენ ხაზინის ხარჯზე, ჯორების სიბრძნით წინისკენ ვლიდნენ,

1 წითელი ვანო – მოფერებით ასე ეძახდნენ თბილისის სა-ხელმწიფო უნივერსიტეტის პროფესორ ვანო გურგენიძეს, კაცს მცოდნეს, გამგებინს, დამსახურებულს.

ამიტომ შეძლეს წარმატებულად ექიმ-წამლისთვის ფასი დაედოთ რა ჰიპოკრატე, რის ჰიპოკრატე, რასაც ნახავდნენ, ხელში ჩაეგდოთ. დღეს კვიტაშვილი მათ კვალს მიჰყვება, ასეთი არი განგების ნება, წარმატებული არი მინისტრი, პრეზიდენტს კარგად მოეხსენება.

ნიკა ბვარამია

კოლეგას აქებთ და მიხარია, კოლეგა ვარ და ჰქონია ბედი, კვლავ პროკურორად დავრჩენილიყავ, გენახათ მისი გამოსახედი, მდგომარეობა მკარნახობს ვიყო, ჩემთვის ჩუმად და ამას ვუთმინო, ავადმყოფების მასა აღვზარდო, ისე, აღზრდილი დარჩეს უტვინო. ჩემი მიზანი უფრო რთულია, მაგრამ იოლი შესასრულებლად ამდენი ბავშვი რომ მომაბარეს და დამაყენეს მცველად და მხლებლად, იმდენს ვერ მიხვდნენ ვარ პროკურორი, იმდენი ვიცი რომ ორჯერ-ორი ზოგჯერ ოთხია და ზოგჯერ ხუთი, ანგარიში კი გამოდის სწორი.

ნიკა ბილაური

ჩემი კადრია. თუმცა მის აღზრდას, პრემიერი ვარ, ვერ დავიჩემებ, მაგრამ სხვის აღზრდილს თუ შევიფერებ, სხვის შრომის ნაყოფს ამით ვიგემებ, ნიკა ყოველთვის მომწონდა შორით, ჯერ პარლამენტში იბრძებოდა, პროკურატურას თავს რომ მოაჯდა, რა ვიცი ჩემ თავს რა მოხდებოდა, მე თქვენ გითხრათ და არა მაქვს ცოდვა, თუ რამ ვიშოვე, ახლა ვიშოვე, წილში არ ჩავსვი, ვერც მოვიშორე, გამოსავალი ასეთი ვპოვე, პროკურორობის დროს რაც გაიგო, რომ არ ექეჯა ჩვენი წარსული, არ გამხდარიყო ჩვენი ჯალათი, ჰკვას მოგებოდა ეს თავგასული, მისი გულისთვის, მის სასიკეთოდ, პროკურატურას ჩამოვაცილე, მინისტრად დავსვი განათლებისა, გამოსაკვებად მივეც საწილე.

ა. კვიტაშვილი

ეგ ჰკვიანური იყო ნაბიჯი, გამოჩნდა კიდევ კოლეგას ცოდნა, შრომის ნაყოფმაც არ დაახანა, საერთო საქმეც ასე გამოდნა, ლომიას დროს არვინ იცოდა, ვინ იჩხირავდა და ვინა წევდა, გაუგებრობა, გაურკვეველობა, საერთო საქმეს უკანა სწევდა.

დიღერთა ნაცვლად, ნარკომანები აფთიაქებში წამლებს ეძებდნენ, მომარაგების გეგმებს არღვევდნენ, დაღვენილ წესებს არაფრად სღვევდნენ. ნიკამ აღკვეთა არეულობა, გამოავლინა ერთობის გრძნობა, რომელ სკოლაში რამღენი უნღათ, წინასწარ ვიცით, ხელთა გვაქვს ცნობა.

ბიღრბი ხაჩიძე

შენ შენსას ჩივი, ახლა მე მკითხე, გარემოს რა აქვს დანაკარგები, თუ გაცნობი, გულდაგულ იტყვი, ამათი დეღაც, ამათ კარგები, ვერ მოიშალეს სკოლის ბავშვებმა ხეტიალი და ექსკურსიები ვერც დავადგინეთ, ვინ საით მიღის, არ გაგვაჩნია ზუსტი სიები. ტყეში შეღიან, ნადირს აფრთხოებენ, მოინდომებენ, იქვე შარღავენ, სანთებელაა თუ სიგარეტი საღაც სხღებღიან, იქვე კარგავენ, შემღევ ნადირი პოულღობს ნარჩენს, კარგია თუ კი იცის მოწვევა, ცეღოფნღიანად ყლაპავენ ბევრნი, ვერ მოიშალეს ბრიყული ჩვევა, ვინაც ეწვეღა—ის ხანღარს აჩენს, ჩამყლაპავს კუჭი უავადღება ასეთებს ვხოცავთ ნადირობისას, გარემოს ასე ბევრი აკლღება, ნება რომ მქონღეს აფუკრღალავღი ექსკურსიებზე გამგზავრებასა, ისხღნენ სახღებში, რას ეთრევიან და მეც მომგვრიღნენ ამით შვებასა.

კახა ბენღუქიძე

ისე გამოღღის, რომ გვარამღა ლომღია არი ჭკვიანი, უფრო ფხიანი, გამგებღიანი, არ ხარჯღიანი, მომგებღიანი რაღაც საეჭოღდ მიჩანს ეგ საქმე, ის რაც შეიღღლო წინამორბეღმა, ნიკა ვერ ასწვეს, ვერ მოერევა, ამღენი ნიჭი არ მისცა ბეღმა. ჯერ მარტო სახელს თუ დაუკვირღით ლომღიან თან აღექსანღრე, შინაურულად კი კახა ჭკვღია, არა ჭინჭრაქა და არა ლონღრე. მის სახეღებში ბუნება სჭვივის, მამამ ჩაუთქვა განწყობა შვიღღის, კეთების დროს თუ რამ შეეშალა, მუღდამ თან დასღვეს, ხმამაღლა ჭვივის რასა სწავღობღდა, როგორ ცღიღღობღდა, როგორი გზებღით, საით ვიღღოდა მხოლოღდ სორღსმა აუღღო აღღღო, სორღსის მაღღლი მუღდამ სღიღოდა სხვა რას შეღღღებღდა, რაც მან შეიღღლო, რამღენჯერ შეცღდა
და ტვინი იღრღო,
სხვაგვარად როგორ აღზევეღებოღდა უცოღღინარი, ფუჭი და გულღრღო.

ხომ მოახერხა სისტემის დაშლა, უმაღლესისა, უმდაბლესისა ისე სწრაფად რომ დრო არ დატოვა, მოფიქრებისა, ჭკუის ლესვისა. საქართველოში მუდამ ფასობდა მაღალი სწავლა და განათლება, სწავლას მოსდევდა თანამდებობა, ქრთამის აღება და განახლება, მუდამ ფასობდა ქულებელიანი და ეჩოსავით ცალმხრივ ტაცია, მიტომ ამბობდნენ: ის რა კაცია, ვინც ვერ დაიცვა დისერტაცია. სწავლით შეიძლეს და მოხერხებით ეკონომიკის ხელში ჩაგდება, სწავლამ და ცოდნამ შეაძლებინა ძველის ახლით ცვლა და გადაგდება, თან რა ბრიყული იყო სისტემა, ერთი შაბლონი ერთი მეთოდი, მთელი ჭეყანა ერთ წიგნს სწავლობდა, სხვა რა იცოდი, ვის რას ეტყოდი, სწავლის პროცესიც იყო უფასო, სახელმძღვანელო კაპიკის ფასი, ასეთი სწავლით აშენდებოდა ჩვენი ცხოვრება ასე ძვირფასი? უმაღლესებიც იყო უფასო, გესწავლა თუ კი ამის შნო გქონდა, გაჭირვებულნიც ცოდნას ეძებდა და სტიპენდიით თავი გააჭონდა, საერთო ჰქონდათ საცხოვრებლები, შორიდან მოსულ სტუდენტებისთვის, ოღონდ, გესწავლა, შენთვის გესწავლა, არა ჭეყნისთვის და მშობლებისთვის, ფუ, რასა ჰგავდა, უსწავლელ ყმაწვილს გარეთ გახედვა ეზარებოდა, საერთო სირცხვილს და დამცირებას, მშობლის გინება ემატებოდა, ამდენ ინჟინერს და ამდენ ექიმს, ამდენ განსაწავლულს რა დაიტევდა, ამიტომ იყო პირველობისთვის, კარგ ადგილისთვის, ბრძოლა თან სდევდა. მეც ის სისტემა გამოვიარე, არ შემხვედრია გვემა და ცემა, ფასი არა აქვს ისეთ შენაძენს, იოლად სხვისგან რომ მოგეცემა, ეს ლომიაიმ იცოდა კარგად, დიდი ფხა მიტომ გამოაჩინა, უფასო სკოლა, იაფი წიგნი, არ გააჩერა და დაარჩინა. სანაცვლოდ შეძლო მწყობრად აეწყო, დაბალი ფასის, მაღალი ფასის, ზოგი ათს სწვდება გაჭირვებული, ზოგი შემძლეა მრავალი ასის, სახელმძღვანელოც არი მრავალი, ერთ საგანშია ხუთი თუ ექვსი, თითქოს სხვა წიგნში სხვანაირად ჟღერს ილიასი თუ აკაკის ლექსი, სანაცვლოდ არი დიდი შეჯიბრი, წიგნის დაბეჭდვა, საქმის ჩაწყობა, ფულია, ფული ყველა მიზანი, ასეთი არი ახალი წყობა, ასე იშოვეს დიდძალი ფული მელამ, მგელმა და ლომაიებმა. ცოდნა ვის უნდა, ცოდნის მძებნელი ცოცხალი დაღრღნან ღუა-ჭიებმა, დაიმსახურა ერის წინაშე, მიტომ ნებივრობს ამერიკაში, რომელი არი, მისი ცხოვრება, რომ დაუჯდება ნიმუშად ჭკვაში?

ნიკა ბილაური

დასამატები არაფერია. ერთ გუნდადა ვართ შეწყობილები, ერთს მეორე ცვლის, შემდეგ მესამე, ასე ვიცვლებით დანომრილები, მთავარი არი საერთო ხაზი, საქმის წინსვლისა, არ შეიცვალოს, ერთგული დარჩეს პრეზიდენტისა, თანამდებობა რამდენიც თვალს, არ მოუვიდეს ისე ოინი, ჩემს წინამორბედს რომ დაემართა, ერთბაშად სურდა გამოსწორება, ვის რა ესესხა, ვის რა ემართა, შე დალოცვილო ჯერ სკამს მოაჯექ და უნაგირი ნუ გეგონება, თანამდებობას აქვს თავის ხიბლი, თავისი წესი და შეგონება. მისგან სხვაობით, თქვენ გაიხსენეთ, როგორ იმარჯვა ნოლაიდელმა, იქით და აქეთ როგორ ისკუპა, ხან ხვალინდელმა, ხან გუშინდელმა, შეძლო კიდევაც მშვიდად და წყნარად ათეულობით მილიონები, ბიუჯეტისთვის ჩამოეთალა და გამხდარიყო ბევრის მქონები, გაგდებულს რა სჭირს, პარტია შეექმნა, მაგრამ რას შეება, აბა უყურე საპირდაპირო ძალებისაგან ცალკე მოძებნა სადგომი ყურე პრეზიდენტს ებრძვის, მაგრამ არც ებრძვის, კატას თავკივით ეთამაშება ოპოზიციას გვერდში არ უდგას, თან გვერდში უდგას და არ ეშვება.

კახა ბენდუქიძე

ზურას ვიცნობდი ძალიან ახლოს, რომელი არი რომ ხელი ახლოს, თავისას იცავს, კიდევ ეცდება, არც აუმტვერებს სხვას სამოსახლოს, მაგრამ ერთია და ვერ წაართმევ, თუ მიზანი აქვს და რამე უნდა, არ მოედება მიეთს და მოეთს, ჯიუტად შეკრავს ერთგულებს გუნდათ, არც ვინ იფიქროს რაკი გააგდეს, პრემიერობას ჩამოაცილეს, უკან დასახევ გზას მოუჭრიან და წაართმევენ კუთვნილ საწილეს. ზურა ჟვანიას ვინც ერთგულობდა, დღემდე ყველაა მისი ერთგული, რადგანაც სწორად ანაწილებდა პრივილეგია იყო თუ ფული. ბარამიძე და გოგორიშვილი, მათთან მრავალი ძეა თუ შვილი, მოქალაქეთა კავშირში მყოფნი, რბილი სკამისთვის ნერვებ აშლილი, დღესაც დასაყრდენს ხედავენ მასში და არც გაცვლიან უბრალოდ სხვაში, საჭეს გემისას არ გადააგდებს, შეცურებული მღელვარე ზღვაში.

ნიკა ბილაური

ნოღაიდელი ჩემი კერპია, როგორც სანთელი ჩემ წინ მავალი, მისი გზით მივალ, მისით ვგებულობ რაა სავალი და მომავალი, მე მხოლოდ ერთი ვერ გავარკვიე, ასე ერთგული, ასე მშრომელი, არაფერიდან განძის მპოვნელი და უფრო მეტის კიდევ მდომნელი, პრეზიდენტმა რად ჩამოიცილა და აწყობილი სქემა დაშალა, განა რა იყო წყრომის მიზეზი, ერთგული ორგულს რად ანაცვალა?

კახა ბენდუქიძე

უცნაურად ჟღერს შენი სიტყვები, მინისტრებშიაც მცოდნედ ითვლება, ნემსის ყუნწიდან ხარ ამომძვრალი, ანგარიშისას კი მიანიც ცდები, შე დალოცვილო, აბა შეხედე, როგორი არი ბუნების ნდომა, გაზაფხულს შეცვლის ცხელი ზაფხული და მერე მოვა კვლავ შემოდგომა, ცვალებადია ირგვლივ ყოველი, მთავრობა რატომ იყოს უცვლელი, მთავრობა ქვეყნის თაიგულია და პრეზიდენტის აკავებს ხელი. თაიგულს შიგნით ყვავილთა წყება, თანდათანობით ძველდება, ჭკნება, წყალს აპკურებენ, ჩამომჭენარს ცვლიან, ასეთი არი მფლობელის ნება, თუ არ შეარხევს ზოგჯერ თაიგულს, დამჭენარს მოაცლის და განაახლებს, ხელზე გადადის დამჭენარზე სევდა, თვალი მოძებნის ხელებში ახლებს. ხელს რომ არ მისწვდნენ და დაიწუნონ, თაიგულს უნდა მუდმივ ცვლილება, და პრეზიდენტიც იცვლის მთავრობას და ცვლილებებით არ დაილდება.

ბიორბი ხაჩიძე

რა ჭკვიანი ვარ, მე თავად მიკვირს, სხვებს რომ დავასწარ, ბევრს გული წყდება, რა ცული არი, ქვეყნის დინება, მიდის და უკან არ დაბრუნდება, დაბრუნდებოდეს, მე კვლავ ვიტყოდი, რომ მიშა არი ძალზე მაგარი, ექვსი წელია მხოლოდ წინ მიდის, არ მოქცევია უკულმა მხარი, ექვსი წელია ხმამაღლა ვუმღერ და კიდევ ექვსი არ მომწყინდება. თუ შეასრულა, რაც ჩაიფიქრა, მისი ვარსკვლავი კვლავ გაბრწყინდება, აბა, შეხედეთ, სხვას ვის შეეძლო, ასეთი ნიჭით საქმის კეთება, ასი ათასთა ფიქრების შერწყმა და შევარდნაძის ტახტის კვეთება.

ჩვენ კარგად გვახსოვს გაკოტრებული ჟვანია ნინოს ეფერებოდა, და ბურჯანაძეც ზურასთან ერთად, უკან დახევას ეპირებოდა, მხოლოდ მიშამ თქვა გადაწყვეტილად, ვის ეშინია, მოიქცეს ფრთხილად, მე კი ვიბრძოლებ შეუსვენებლივ, სამეფო ტახტი მე მილირს ძვირად, ვარდებით ხელში მიეჭრა მეფეს, საძნელო იყო დარბაზში შესვლა, გადაღლილ გულზე კიდევ ეამა, როცა ნაყენი მეფისა შესვა, და დაივარდა ქვეყნად მეფობა, დაიმსახურა, შეხვდა კუთვნილი, ზურა და ნინო კვალში მისდევდნენ იძულებულნი და შერცხვენილი. პრემიერობა ჟვანიას მისცა, განა არ იყო მისი წყალობა? ნინო უსარდლა პარლამენტს ნებით, ასე დაფასდა მისი ქალობა, ტრიუმფირატი სად არ ყოფილა, სად დარჩენილა მტკიცედ შეკრული, ბოლოს რჩებოდა გამარჯვებული, ორნი რჩებოდნენ მუდამ ბედკრული. სამში ერთი რომ გაიხარებდა, ეს ცხადი იყო ჩემთვის თავიდან, მაინც ვერ მივხვდი ერთი რად მოკვდა და ან მეორე, როგორ წავიდა, რომელი დარჩა სიტყვის ერთგული და ან ღალატი, რომელმა ზარდა, ეკითხათ ჩემთვის, ვუპასუხებდი, არავინა მწამს მე მიშას გარდა.

ნიკა ბჰარამია

რა მოხდა, ვისთან შეთანხმებულად, რა ჩაიფიქრეს, შესრულდა სრულად. ეს მე მომიკითხეთ, არ გიპასუხებთ, ვინ რით გალალდა ან დარჩა კრულად. პროკურატურა დიდი განძია, აღვიშვილი ბოქლომად ადევს, ყველაზე, ყველა გარკვეულია, ვინ ვის დალატობს და ვის ვინ დასდევს. მასალებია იქ თავმოყრილი, თქვენც ფიგურირებთ იქ თავმოჭრილი, მაგრამ ვადაზე ადრე არ ითქმის, რომ არ მიადგეს პრეზიდენტს ჩრდილი, მე მცირე ნაწილს იქ გავეცანი, დავიმახსოვრე, საჭიროდ ვცანი, როცა აქეთკენ გადმომისროლეს, მივხვდი, შევჩერდე, დავუგდო განი, მასწავლებლობის მე რა ვიცოდი, საბავშვო ბაღის აღმზრდევლობისა, მეცნიერების უღელს ვერ ვწევდი, მაგრამ შემეძლო გამეგო სხვისა. თქვენა გგონიათ სისტემას შეეცვლი? სწავლის მეთოდებს გადავაკეთებ? მაგრამ გავიგებ ვინ რითა სუნთქავს, ვის მოვუწონებ, მასთან ვაკეთებ, ზოგს რომ ვგონივარ პატარა ბიჭი, დავიმახსოვრონ, ვარ გვარამია, ზოგს ცოტას მივცემ, რომ არ დაიხრჩოს, ზოგისთვის ცოტაც კი არამია ხვალისთვის სხვა მაქვს ჩაფიქრებული, ვისიც ვიქნები ხვალე ერთგული, ის არ გამიშვებს დაუკრეფავში, რეპუტაცია მქონდეს დაცული.

კახა ბენდუქიძე

ხომ ვთქვი, ჭკვიანი მოდის თაობა, გაიგეს თბილი სკამის რაობა, ყიდვა-გაყიდვა თუ ვერ ისწავლეს, შერჩევით მხოლოდ მასხარაობა, ლომია, რომ იყო მაგარი, განა სხვა რამე ჰქონდა სხვაგვარი, იცოდა რა გზით ეშოვა ფული, თან ხელს უწყობდა სკამი და გვარი, გვარამიაც ჩანს მომზადებული, ვისა სჭირდება დღეს განსწავლული, უსწავლელისგან უფრო იოლობს შავი საქმე და პატარა ფული, ვისა სჭირდება სკოლა და სწავლა, ფულის შოვნა ანი და ბანი, ვინც ხელის ჭუჭყით უბე გაივსო, ნასწავლი ნახა ფეხის დამბანი, აღრცე გითხარით, რომ ავთანდილი სწავლით და ცოდნით

ყველასა სჯობდა, ბენდუქიძეებს აღარა ვჩივი, სხვა პროფესორებს ტოლად არ სცნობდა, და რა მოიგო ცოდნით ასეთი, მე ბენდუქიძეს რითი მაჯობა, ამაყი იყო, არა სჩვეოდა ჩემისთანებთან თქმა-გამარჯობა, გავეკარ ნასწავლებს, ისედაც ვიცი, სად რა გავეყიდო, როგორ ვიყიდო, ვის ქრთამი მივცე, ვისგან ავიღო, ვალი დავადო, არ ავიკიდო, მიხარია, რომ მოდის თაობა, სკოლა არ იცის, არ უნდა სწავლა, მასწავლებელი-მაწამებელი, მოძველდა ყველა, გასვლია ყველა, ახლა სულ სხვაა პერსპექტივები, კომპიუტერი, კალკულატორი, არა გვჭირდება გონების ჭყლეტა, როდის რა იყო, სად და როგორი, მოდის თაობა, არ იცის ფიქრი და ანგარიში არ შეეშლება, სწავლის სისტემა მორგებული გვაქვს და სამინისტროც შეეშველება, შეხედეთ მაინც ქვეყნად რა ხდება, ვის გამოადგა სპეციალობა, ცოდნა რად გინდა თუ გყავს ძმაკაცი, ან თუ მოირთე მყარი მძახლობა, შორს რად წავიდეთ იაკობაშვილს რა ცოდნა მოსდევს მინისტრობისა, ბოკერიაა თუ კალანდაძე, სად ნათრევები მოძრაობისა, უგულავა თუ სუბელიანი ვერვინ გაარკვევს რა ძალამ ზარდა.

კეჟერაშვილი-ახალაია, რალა ვინატროთ სიკვდილის გარდა მოკლედ რომ მოვჭრა მეცნიერება და განათლება მტკიცე ხელშია ამათ შემყურეს ჭკვიანს ეკუთვნის ტყვია მიიკრას საფეთქელშია.

ვანო მერაბიშვილი

გელამ ისმინა თქვენი კამათი, არ დაგკლებიათ შნო და ლაზათი, შემდეგ სასწრაფოდ შემატყობინა, ჭორით აავსო აზრის კალათი, მან ასე იცის და კონტრდაზვერვა, მართლაც რომ კარგად მორგებულა, რაც მეტს მოგისმენთ და მომახსენებს, იმდენად მეტად მოგებულა, მეც უნდა მქონდეს რეაგირება, მაგრამ ამჯერად გეპატიებით, დაგსჯით? ვამრავლებ ოპოზიციას, თქვენზე ისედაც მიდის ძიება, დაგროვილ ცნობებს თუ დავმატა, სადმე რამე თქვით ისე და რათა, ჭკუა შეკრულებს სათქმალს მოგცემთ, კუჭშეკრულს ვაქცევ ფაღარათათა. იყავით ფრთხილად. დაცვამ მაცნობა, უფროსი უკვე გვიახლოვდება, ჭკვის ნატამალი არვის შეგნიშნოთ, თორემ არ ვიცი, აქ რა მოხდება, იყავით წყნარად, არ შევამჩნიო, თვალის მოხუჭვა ან ჩახველება, ვიცი უტვინო აღფრთოვანდება, გონიერს ძილი მოეძალება. თათბირი დიდხანს არ გაგრძელდება, რესტორანი აქვს დაბეჭეპული, სამშობლოსათვის ტანჯვას ვინც უძლებს, ჩემგან იქნება დაფასებული.

(ხმაურია. ქვევიდან ისმის შეძახილები: მიშა, მიშა)

ნიკა ბილაური

ეს ნიშანია, უფალი მოდის, მწყობრად დავდგეთ და მას ვცეთ თაყვანი, ვუხსენოთ დედა ვინც გააჩინა და ვინც არწია მისი აკვანი.

(შემოდის პრეზიდენტი, დაცვის უფროს თემურთან ერთად იკავებს ადგილს. ჯანაშია დგას მის უკან.)

პრეზიდენტი

მადლობელი ვარ ჩემი მთავრობის, ჩვენი ერთობის და თავდადების, არ დაიზარეთ, არ შეგეშინდათ, ამ სიმალლეზე, სხდომის ვადების, ჩემზე ამბობენ, სამშობლოს ჰყიდის, 20 პროცენტით დაპატარავდა, საზღვრებს თუ ჰხედავთ ამ სიმალლიდან, ისევ იმას ჰგავს, რასაცა ჰგავდა, აქ მოგიწვიეთ, რომ სიმალლიდან ჰორიზონტები შორითა ნახოთ. გაიგოთ მისი ავი და კარგი. გულებშიაც ღრმად შემოინახოთ, ვიცი მოგებურდათ მუდმივ წვალება ლონდონ, პარიზი, ყენევა, რომი, ვაშინგტონი თუ მადრიდი, ვენა, ჯაფა გადგათ და გიხდებათ ომი.

დღეს უნდა იგრძნოთ სულის სიმშვიდე, სამშობლო ნახოთ,
ველებს ფერი,
ჩვენი მამული სისხლით ნამული, ჩვენი აღმზრდელი, ჩვენი საფერი,
სანამ გეტყოდეთ რისთვის შეგკრიბეთ, რა აზრი მტანჯავს, გაგიმჟღავნებდეთ,
უშიშროების საბჭოს მდივანმა, გვითხრას ვის ვემოთ და ვის დავნებდეთ.

უშიშროების საბჭოს მდივანი

ბატონმა მიშა სააკაშვილმა, პრეზიდენტი, ასე ინება,
მოგიტხროთ რა გვჭირს, ვის ლოცვა ვუთხრათ, ვის შევუთვალთ
დედის გინება,
დავიწყებ: ძალზე მძიმე გვაქვს საქმე, გვაქვს საქმის საგნის ძებნის სათავე,
სათავის საწყის ეტაპის ახლოს, ეტაპის ძებნის მე ვარ მოთავე,
მოთავემ ეტაპს მივეც საწყისი, საწყისის საწყისს ვეცნობი ახლო,
ახლოდან პროცესს რომ დავაზუსტებ, ხომ შევეცდები შიგ ჩავესახლო,
ჩასახლებული იმ საწყის ეტაპს, ქვეეტაპებად დავანაწილებ,
ნაწილს, ნაწილებს ჩამოვაცილებ, საწყისის საწყისს არ ავაცილებ,
აცილებული ნაწილი საწყისს, საწყისის საწყისს ეტაპად აქცევს,
გადაქცეული საწყის-ეტაპი, ეტაპს საწყისის დონემდე ასწევს.
აწეულ ეტაპს, ქვეეტაპების საწყისის საწყისს გვემებით დავშლი,
დაშლილ საწყისებს, რომ შეგაერთებ, სამშობლოს მტრების
გონებას წავშლი.

პრეზიდენტი

გაგაწყვეტინებ. გეყოფა ეკა, ღრმა ანალიზი და ზარის რეკა,
ამდენ მუქარას, უმჯობესია, ოკუპანტები გადაგერეკა,
დღის წესრიგში გვაქვს ბევრი საკითხი, ნახეთ, ორმოცზე ცოტა მეტია,
ალბად სხვა ბევრი ვერ გაიხსენეთ ან დღის წესრიგში ვერ ჩაეთია,
სათითაოდ რომ ვიწყოთ განხილვა, მოგვშოვა, კიდევ დაგვიღამდება
ოპოზიცია მიტინგს მორჩება, დაგველოდება და გაწამდება.
სანაცვლოდ ჩვენი დეპუტატები, დღეს საიდუმლოდ, სხდომას აწყობენ,
სირცხვილის კარში გამოვლილები, რას გადაწყვეტენ ან რასა გრძნობენ,
ჩვენგან სჭირდებათ მათ დახმარება, უმრავლესობა ჩვენი კადრია,
რასაც ჩვენ ვამბობთ, იმეორებენ, ლალატი არც ერთს არ უკადრია.

ჩვენც ნუ ვიკადრებთ, რომ მივატოვოთ, არ ვუთხრათ, კენჭი რაზე უყარონ, უსაგნოდ ისხდნენ, ბუზები თვალონ, ოპოზიცია მით გაახარონ. პირველი, რაც მსურს რომ გაგიმზილოთ და პარლამენტამაც გაიმეოროს, კამათი ჰქონდეთ, მიწვევ-მოწვევა, სიჩუმით თავი არ აიძიროს, მსოფლიოს წამყვან ქვეყნებში მაინც, ეკონომიკა ჩამოიშალა. გაურკვეველობა სძალავს სიმედგრეს, კრიზისმა ფართედ ფრთები გაშალა, გერმანიაში თავი მოიკლა გაკოტრებულმა მილიარდერმა, მსხვილი კონცერნი გააკრიტიკა და ბრალი დასდო კონგრესის წევრმა, ფორდს გაუჭირდა, „ჯინერალ მოტორს“-ს მთავრობა დიდძალ კრედიტს შეპირდა.

ანგარიშობენ კრიზისის ძალას, მისი დაწყება ღირდა არ ღირდა, თვით სასომხეთსაც კი გაუჭირდა, ეს თანაგრძნობით უნდა გაუწყოთ, რით მივეხმაროთ მოძმე სომეხ ერს, რჩევა, რჩევაზე როგორ აუწყოთ ბევრი ვიფიქრე რითი ვუშველო, გამოსავალი ასეთი ვნახე: ზღვისკენ გზას მივცემ აჭარის მხარეს, კეთილშობილი გექნება სახე. ეგება მაშინ ახალქალაქში სეპარატისტთა მუქარა შეწყდეს, მოთავეებსაც ხელს ჩამოვართმევ, უარი არ თქვან, არავინ შეცდეს. მე კარგად მესმის მათი სურვილი, რად დაიყენეს რუსი დარაჯად, რად მსახურობენ იმათ ჯარებში, რატომ აცვიათ მათი ფარაჯა. მე რომ გავიგე, მათაც იცოდნენ, ისე არ მოხდეს სირცხვილით თრთოდნენ, რუსები თურქებს დააჩაგვრინონ, ორ პითონს შორის

კურდღლებად ხტოდნენ.

ვერც უკრაინა ვერ გადაურჩა კრიზისის ტალღას, უმუშევრობას რუსეთს არ ვიტყვი, რუსეთში უკვე, მამრი დაიწყებს მალე მდებრობას, მხოლოდ ჩვენ ერთი გადავრჩით მგზავრი, გვაქვს საამაყო, გულგასაქავრი, თავს ავირიდეთ კრიზისის ტალღა, უმუშევრობის არ გვტანჯავს ჯავრი, ვიცი ეს ქუჩის ოპოზიცია, ქუჩის კაცები, მოხუც-ქალები. პარლამენტის წინ მიტინგს მართავენ, ზიზლით უპყრიათ ჩემსკენ თვალები, ამბობენ ღვარძლით და სიბოროტეს ერთი-მეორეს უზიარებენ, კრიზისმა რატომ არ გვაზარალა, ამ აზრს სდევნ და უტრიალებენ, მე ხომ არ ვეტყვი კრიზისი რაა, როგორი არი მისი ბუნება რაც არ გვაქვს, იმას როგორ დაკარგავ, არც დაგჭირდება შემობრუნება. ქარხნები არ გვაქვს და ფაბრიკები, ნოლზე ნაკლები გვაქვს მრეწველობა, რაც გვქონდა ჯართად გავანიავეთ, ასეთი ბრძნული გვქონდა მცდელობა, ჰკვიანები ვართ, ქარხნების ნაცვლად, მარკეტები გვაქვს და რესტორნები!

საწვავ-საცხების სადგურებია, სალოცავები და სალონები, რასაც არა ვქმნით, იმას ვერ მოვშლით, მიტომ კრიზისი არ შეგვგებია, ჩვენ ტყეებს ვყიდით, წყალსაც გავყიდით, აქ საკრიზისო რა ფეხებია?! სანაცვლოდ ვიცი, რომ ამერიკა და მასთან ერთად მსოფლიო ბანკი, კრედიტებს უხვად გამოგვიყოფენ, აქ მრეწველობა მოვშალეთ რაკი, იმას არ ვიტყვი სულ ადვილია მუდმივი გვქონდეს გაზი და დენი. დამსახურებას უმცროს ბუშისა, ახლა აგრძელებს ჯო ბაიდენი, მეგობარი მყავს კოლინ პაუელ, მაკკეინი და კლინტონ, ობამა, ვემსახურები, მასაჩუქრებენ, ასეთი იცის ჩვენში ძმობამა. დღეს ავღანეთში ვაგზავნი ჯარებს, ამერიკელებს მხარში ვუდგები, უარი რად ვთქვა, კარგ ფულს უხდიან, მაგრამ მე წილში არ ჩავუდგები. რალაცა უნდა აკეთოს ჯარმა, ნატოს სტანდარტებს მიუახლოვდეს, არ შეიძლება უქმად შინ მჯდომი, მეზობლისაგან შველას ითხოვდეს, მთავარსარდალიც უნდა შევცვალოთ, არა, წამომცდა, სარდალი მე ვარ, ამ სიმაღლისაც არ მეშინია და შემართებით არესს²-ა გვევარ. თავდაცვის მინისტრს მოუწევს შეცვლა, მაგრამ ვინ დავსვა,

ეს ჯერ არ ვიცი,

უგულავა რომ გადავიყვანო, ერთგულება აქვს ჩემთან ნაფიცო, კარგი იქნება, მაგრამ ქალაქი, თბილისში მინდა ერთგული მერი, ეგება ვანო მერაბიშვილი? საქმე გვექნება მაშინ სამღერო, მაგრამ რა ვუყო, მეტი მოუვა, ვანო ისედაც დატვირთულია, ხედავთ? კადრების სიჭარბე არი, ამორჩევა კი მაინც რთულია. იქნება, ბაჩო ახალაია, ვანო აქებდა. ჩვენი ბიჭია, ერთგული ხალხის გარს შემოკრეფა, ხელმძღვანელობის დიდი ნიჭია, ახალაია, როლანდის შვილი, ვიცნობ, მინისტრად გამომადგება, ციხე, მიტინგი რა სხვაობაა, დასარბევადაც ადრე ადგება. გადაწყდა. ახალ საქმეს მივხედოთ. ლტოლვილები გვყავს დასაპურები, თორემ მშვიერებს თუ დაემატნენ, მიტინგით ტვინით განახურები, ცუდად წაუვა პარლამენტს საქმე, ხალხის მოთოკვა ძალზე ძნელია. პრობლემებს ვარჩევ, ახალი ჩნდება, სალაპარაკო არ დამელია, გაჩმანდა საქმე, მაგათი შიშით, სასახლეშიაც ვერ ვინავარდო, ჯერ არა მიჭირს, გარეთაც თბილა და ამინდები არი სავარდო, ჯო ბაიდენმა, ჩემი გულისთვის, კი უთხრა, ჭკუას თუ არ მოხვედით,

2 არესი – პელაზგურ–ბერძნულ მითოლოგიის ომის ღმერთი.

სანანებელი გახდება მალე, აქ სამიტინგოთ რატომ მოხვედით? მილიარდს გაძღვეთ, მილიარდიდან, თქვენი სამყოფი წილიც იქნება. ვინც ამ წყალობას არ შეიშნოებს, გადაეგება, გარდაიქმნება, ოპოზიციას როცა თამაშობთ, სურვილის გარდა გჭირდებათ ცოდნა, როდის შეცვალა ყვავა ბულბული, ნეხვიდან ოქრო როდის გამოდნა? ვინც შევიფარე და დავიფარე, ვისაც შევხედე მოწყალე თვალით, პრეზიდენტობის წართმევა უნდათ, თუ არა ნებით, დე იყოს ძალით, ექვს მაისს, ერთხელ, ხომ ვაგრძობინე, ტყუილად ცეცხლს ნუ ეთამაშებით! თხუთმეტ ივნისს კი ცხვირში მოვარტყი, ამოვისუნთქე მას მერე შვებით, ახლა თუ უნდათ ცოტაც იყვირონ, დაიღლებიან, დაიშლებიან. იციან უკვე, თუ არ გაჩერდნენ, ბევრ მათგანისთვის იქნება გვიან, ახლა ახალი მონახეს თემა, რუსეთთან ომი მე დამიწყია. ვერ დამითვლია მათი ტანკები, ტყვია-წამალი ვერ ამირწყია, პუტინსაც თურმე ვეჭადნებოდი, ბრძოლაში სადმე რომ შევხვდებოდი. მოსკოვთან ახლოს აგარაკი აქვს და მფლობელობას ვეტანებოდი, ზოგმა ლიდერმა მთლად გააფრინა, ვერ გაუგიათ ვინ არი ვინა. ბევრი ყვირილი საქმე ეგონათ, ლაყაფმა ასე გამოატივინა, ჭკვას ვინც მოეგო, იმან მოიგო და პარლამენტში მიიღო სკამი, წინ თარგამაძე გიორგი ჰყავდათ, ინტრიგობაში არ არი ხამი. ასლანს გაექცა, ბადრის უყლა, მე დაწვრილებით ვიცი სულ ყველა, მიტომ იათად შემოვისყიდე და არ დამჭირდა ხაზინის შველა. საერთოდ ყველამ უნდა იცოდეთ: პირველად არი მუხტლობა ძნელი, ციხის კლიტეც კი ვერ გააჩერებს, თუ ქურდობაში გაიწვრთნა ხელი. რას გიყვებოდით? არ დამავიწყდეს. ხო, ვინ დაიწყო აგვისტოს ომი, ჩემზე ამბობენ, აგრესორი ვარ, რუსეთის მტერი და სისხლის მდომი, ამ საკითხებზე ახალს რას გეტყვით, ყველა წვრილად თქვა ტალიაინმა³? ოპოზიცია უკულმა ჰყვება, ასე გაუჭრა ლიდერებს ტვინმა. საცოდავები. ვერა ხვდებიან ჩემზე ავის თქმა, ქვეყნის ავია, პირადი შურით ქვეყნის მოძულე, მტრისთვის უფასოდ მიმქარავია, დალოცვილები, რომელი არი, არა ნატრობდეს ქვეყნის შველასა. განა მამული დაგვიბრუნდება, თუ მტერს მოვთხოვდით შეწყალებასა? კარგად იციან, ჩვენი სოფლები, მტრისგან უწყალოდ იბომბებოდა,

3. ტალიაინი – 2008 წ. აგვისტოში რუსეთ-საქართველოს ომის მიზეზების შემსწავლელი ევროკომისიის ხელმძღვანელი.

მოსკოვი იყო ყველას მოთავე დედულ-მამულში რაცა ხდებოდა. ჯერ კიდევ როდის, ნოდარ ნათაძემ, ერთადერთმა თქვა მწარე სიმართლე, ჩვენ რუსი გვებრძვის და არა ოსი, სიმართლე არი თვალში სინათლე, ზვიადმა ნოდარს გიჟი უწოდა და დაიძალა ყაჩაღის სახე, აფხაზეთშიაც იგივე მოხდა, საღ შევარდნაძემ დაგვიგო მახე. მას შემდეგ რუსი იღმა შუაში, მკლავზე ეწერა მშვიდობის მცველი, ომმა სამკლავე ჩამოაგლიჯა, ვინც იყო ქველი, აღმოჩნდა მგელი. ომიც დაიწყო მგელის მიზეზით, მისი კარნახით და მონდომებით, სეპარატისტებს ამიტომ წვრთნიდა, ახალ იარაღს აწვდიდა წყებით, თან თვალმაქცურად იმეორებდა, აგრესორები ქართველებია, ნამუსზე ხელი ვინაც აიღო, აფერისტობა მისი მხლებია. რომ არა რუსი, აფხაზებს, ოსებს რა ჰქონდათ ჩვენთან გასაყოფელი, ასეულ წლობით ერთად გცხოვრობდით, ერთად მოვჭამეთ წუთისოფელი, ორასი წელი გვბატონობს რუსი, ის გახდა ჩვენი მტრობის სათავე, რომელ მეზობელს არ წაგვაჩხუბა, ვინ არ გახდა ჩვენი მოდავე. ვინ არ ინდომა ქართული მიწა, ვინ არ მიიჭრა მისი ნაწილი, და მხოლოდ რუსეთს სურდა მთლიანი, არ დაუტოვა

ქართველებს წილი.

მე ისეთ ქართველს რა უნდა ვუთხრა, მეორე ქართველს ედავებოდეს მომხდურს რად ებრძვი და რად აწუხებ, რაც წაულია, დე მასა ჰქონდეს რაც უნდა მითხრას ოპოზიციამ, განვსჯი და გულში დავეთანხმები მაგრამ რუსეთთან ომს რაც ეხება, გვერდით დამიდგენ,

გამიხდნენ ძმები

კარგად იციან რაც ბუქარესტში მაპ-ის საკითხი ჩვენთვის ჩავარდა, პუტინს გაეხსნა საომრად ხელი, თავბრუ დაეხვა, ახტა, ავარდა, აპრილში გათქვა გულის მიზანი და იმის მერე ჯარებსა წვრთნიდა, ბაზას აგებდა ჭავაში ურცხვად, ჩუმად იარაღს ოსებს აწვდიდა.

ივლისის ბოლოს დაგვიწყეს სროლა, ქართულ სოფლებს

სურდათ ჩაქოლა,

რუსთა სარდალმა კულახმეტოვმა, არ შეაჩერა ოსების ბრძოლა, შემოგვითვალა, უშველეთ თქვენ ხალხს, სეპარატისტებს ვეღარ ვერევი. თქვენ გაარკვიეთ ერთ-ერთში საქმე, მე განზე ვრჩები, არ ჩავერევი. ყველას არ ვიტყვი, მაგრამ რა გვექნა, კოკოითს იქით დავნებებოდით? ამათ ჰგონიათ, ვინ აქეზებდა სეპარატისტებს, ვერა ვხვდებოდით, სხვა გზა არ იყო, უნდა დაგვეცვა, ჩვენი ქალები, ჩვენი შვილები. შეშინებული სარდაფში მსხდომნი, საშველად ხელეგ გამოშლილები.

ობოზიცის ლიდერებს ვეტყვი, მე მიკიჟინებთ, თქვენ რას იზამდით? დედლობა მუდამ შესაძლებელია, შორს არ არიან, წადით და დახვდით! სხვა საკითხია ცილისწამება, ორატორებს არ მოვდივარ თვალში, რეზიდენცია გადამიკეტეს, ტულეტშიც კი დამდევენ კვალში. მიკიჟინებენ, თითქოს სიკეთე სულ არაფერი მიკეთებია, გზები მათ გაჰყავთ, ირიგაცია, კრედიტიც მათი ნაწვლებია, ჯარი ვერ შევქმენ, ქრთამი ვერ მოვსპე, ვერ მიფუჩინე ქურდებს საკანი? რა იყო ადრე, რა არი ახლა, შეადარებენ? იწყონ კაკანი, მე კარგად ვიცი რაც გავაკეთე, გაფუჭებულიც არ მავიწყდება. ვერ მოვერიე ჩემ ნათესაებს, ვერ დავაოკე და გული მწყდება, იმაშიც ვცოდე, როცა ხალხს უჭირს, არ დამებედა თავის განცხრომა, ლეინო, ქალები, აგარაკები, გამოცდის მიზნით იყო ლეთის წყრომა. ამ ბოლო წელმა ბევრი მასწავლა, დრო მაქვს და ბევრსაც გამოვასწორებ, აღმაშენებელს მივეცი ფიცი, თავს არ შევირცხვენ და ავიმძორებ, ამ ქვეყანაში მინდა ცხოვრება, შეილების დაზრდა, სიბერე ტკბილი, სახელი მინდა, სიკვდილის მერეც, არ თქვან ვინ იყო ეს ჭკვა აშლილი. ამიტომ მინდა, ყველამ გაიგოს, ჟამთა მროველო, შენაც იცოდე, ვამაუბ მით რაც მიშენებია, ვნანობ რაც ხალხის წინაშე ვცოდე, ცოდვილი მივალ, პატრიარქს ვნახავ, თან გაგიყოლებ უხმო მოწმედა, მოვინანიებ, ვეზიარები, უფალს მდაბლად ვთხოვ, გამიხდეს მწედა.

(პრეზიდენტი მიდის, თემურის გამოჰყავს ჟამთა მროველი თავის ჩანაწერებით და მისდევნ. გარედან ისმის შეძახილი: მიშა, მიშა)

ნიკა ბილაური

პრეზიდენტი გვყავს მართლა მაგარი, თვითკრიტიკული, ალაღმართალი, მხარში დაფუდგეთ, არ ვულაატოთ, საქმე ვაკეთოთ, ჩვენია ვალი. პირველ რიგში კი აქ გადავწყვიტოთ, ყველა საკითხი განსახილველი, განვიხილოთ თუ ვუყაროთ კენჭი, ვინ არი მომხრე, ასწიეთ ხელი! ერთხმად მივიღეთ, ძალზე კარგია, ერთსულოვნება მთავრობას შეენის, ეს იმას ნიშნავს, ღირსი ვართ ნდობის, ვართ ერთი ნების

და ერთი რწმენის.

შეგვიძლია, რომ კმაყოფილებმა, ჯაფით და შრომით გადაღლილებმა დავტოვოთ ჩვენი სხდომის ადგილი და ისე, ქვევით შეკრებილებმა, რომ ვერ შეგვატყუნ საით და როგორ, რესტორანი გვაქვს დაბევებული, გაწვიოთ იქით და გავიგრილოთ, ნერვიულობით ნახეთქი გული.

არა, მოიცათ ნუ აიშლებით, ნაადრევად ხომ არ გავიხარეთ?
ხალხი არა ხართ? გამაგებინეთ, ვერ მივხვდი კენჭი რაღას ვუყარეთ?

კახა ბენდუქიძე

კენჭი ვუყაროთ თუ არ ვუყვრეთ, ხომ გავახურეთ და გავიხარეთ, სხვებზე ავმალდით, და ავხმაურდით, ხმა მივაწვდინეთ შინა თუ გარეთ, რა საკითხები, რის საკითხები, აქ წამკითხავი ვერავინ ვცანი, ცოცხლები ვართ და სკამებსაც ვათბობთ, ეს იყო ჩვენი სხდომის მიზანი.

(პარლამენტის სხდომათა დარბაზი. აქა-იქ დეპუტატები ჩანან. უკანა რიგში ჟამთა მროველი ჩანაწერებს აკეთებს)

დავით ბაპრაძე

შუქრის ბიჭი ვარ, თანაც დავითი, ამიტომ გავხდი ქვეყნის შუქურა, ოპოზიციას სად აქვს გაგება, მაგათ ოინებს მტერმა უყურა. რაც მე შევიძელ ბოლო ორ წელში, რამხელა იყო ჩემი ნახტომი, ვიქტორ სანეევს შეშურდებოდა, მაგრამ მე უფრო მეტის ვარ მდომი. ჩვენში რომ დარჩეს, რა გააკეთეს, ვინც ჩემზე ადრე აქა სარდლობდა, ჟვანია იყო თუ ბურჯანაძე, გინდ გოგუაძე მე რაში მჯობდა. ხშირად ცდებოდნენ, მათ შეცდომებზე, ვიზრდებოდი, ვვაჟკაცდებოდი, შევარდნაძიდან მოყოლებული, ყველას ვსწავლობდი, ვაკვირდებოდი, გავითავისე ყველას მანერა, გავავარჯიშე გონება, ენა. ყველას ვჯობივარ ერთად აღებულს, ეს ასე არის, არ მომეჩვენა, ამიტომ არის ძალზე მეწყინა, ოპოზიციის მოეთ-მიეთი, სირცვილის ბილიკს შემომიყენეს, გაიმეორეს ძველი ილეით, ამათგან რამე მეკადრებოდა? უმუშევრები, უსაქმურები. როგორი ვიყავ, ნეტავ ვიცოდე, იმათ სასტვენნი და საყურები, მე ბევრი რამე მომიტმენია, მიზნის გულისთვის ბევრსაც ავიტან, მთავარი არი ხალხისთვის შრომა და სიზიფის⁴ ქვას მთაზე ავიტან.

4. სიზიფი-ქალაქ — სახელმწიფო კორინთოს მითოლოგიური მეფე, რომელიც სიკვდილის ღმერთისა და საიქიოს ღმერთის მოტყუებისათვის იმით დასაჯეს, რომ ქვის დიდი ლოდი უნდა აეტანა მთის წვერზე, რომელიც მუდმივად ქვევით უგორდებოდა. ე.ი. ფუჭად მშრომელი იყო.

დეპუტატებო და მეგობრებო, ჩვენი სამშობლო, უსაყვარლესი, რამდენ მიტინგებს გამოვატარეთ, უარესი აქვთ სიტყვა ნალესი, ამიტომ გთხოვდით, მოვეგოთ ჭკუას, ოპოზიციის ხრიკს ნუ ავყვებით, დისკუსიაში ნუ ჩავერთვებით, პასუხის ძებნას ნუ გადავყვებით. მე პრეზიდენტმა მიბრძანა დილას, კი არ მიბრძანა, კრძალვითა მოხოვა, მოგვწოლიაო საქმე ყელამდე, მისაღები გვაქვს კანონთა გროვა რაც შეიძლება მოკლე ვადებში, იყოს საათი ოთხი, გინდ ექვსი, განვსაზღვროთ, ვცადოთ, სწრაფად მივიღოთ, გადავიკითხოთ ვით შოთას ლექსი.

სიტყვას ვინ ითხოვს, გია თორთლაძე? ჩვენი არი და არ არი ჩვენი, ზიგზაგით დადის, თითქოს მწვერვალი, დასაპყობი აქვს ქვეყნის საჩენი.

ბიორბი თორთლაძე

უმრავლესობა მეძახის გიას, სიყვარულითა და მოფერებით, ოპოზიცია „პალოშას“ ყვირის, პომიდვრის სროლით და რუპორებით. დეპუტატობა თუმცა მინდოდა, განა იმიტომ, რომ „კლოუნი“ ვარ, „ჯომოლუნგმაზე“ თავს წარმოვიდგენ, ქვეყნიერების სახურავს ვგავარ, უმრავლესობა რომ მივატოვე, ოპოზიციას შევუტანახმდი, მიტომ, რომ თქვენი ვერა ვიწამე, მართალი ვიყავ ნამუსთან ცამდი. როცა შევეკარ ოპოზიციას, მკითხეს რა მოგაქვს, რა მოგიცია, პასუხი მქონდა: თქვენი არ ვიცი, როგორც იმათი არა ვიცია. გამინაწყენდნენ, ასე დავმორდი, მაგრამ ერთი რამ გავითავისე, სხვის პარტიაში რიგითად ყოფნას, საკუთარს შევქმნი სჯობია მყისვე. დასტრიალებენ ხალხის გონებას, ყვავებს მოგავენ ნადავლით უძღებს, შევქმენი კიდევ. აბა შეხედეთ, რამდენ პარტიას ქვეყანა უძღებს, ძერასავით ვარ ყვავების ახლოს, რომელი არი, რომ ხელი მახლოს, არ ნიშნავს წიხლით ვიგერიებდე, ვერიდებოდე საკითხს სამძახლოს მაგრამ ერთი კი ვერ გამიგია, დემოკრატიულ პარტიას ვთაობ. თვითონ არ ვიცი დემოკრატია, სხვებს ჭკვას ვასწავლი და სხვებთან ვდაობ, ნუთუ ესაა დემოკრატია, სირცხვილის ბილიკს შემომამყენეს, „პალოშ, პალოშა“ ერთხმად მეძახეს, ძალღუერი ენა არ დააყენეს. მყინვარზე მომცა მე მათი თავი, სწორედ „პალოშებს“ ვალოკინებდი, სადმე ნაპრალში გადავჩხვავდი, და იქვე ტკბილად დავიძინებდი, ბატონო დავით, ის არ მეყოფა? რომ აგარაკი დამიბინძურეს.

ახატანიდან ჩაველ ბიწმენდში, იქაც მომაგნეს და გამიხურეს.
მე უზრდელების დასჯას მოვიტხოვ, თავჯდომარე ხარ, გმართებს ზომები,
„ჩათლახობას“ ნუ მაიძულებენ, გადახიდილი მაქვს მსგავსი ომები.

ღავით ბაძრადმ

გია, ნუ ცხარობ, ქვეყნის გინებას, სჯობს რომ გონებას დაუალადღე,
ერთ ადგილს მუდმივ ნუ ათამაშებ, და პირში ნათქვამს ბანზე ნუ აგდებ,
მე მეტი მკადრეს, პოლიტიკოსი ვარ, ვერ შევნიშნე რამე უგვანო,
ხომ გვაფრთხილებდნენ, ყველა კეთილებს, მოგვიგონებენ წინ და უკანო,
ხო და ჩავყლაპოთ ჩასაყლაპავი, მათივ გულისთვის გადავდოთ თავი,
თავი ჩავლუნოთ და ისე დავდგეთ, როგორც ყანაში სავსე თავთავი,
აგერ გიორგი ასანიძეც ხომ, მობრძანდებოდა შენთან სიახლეს,
სიტყვა არ დასცდა, არ უპასუხა, თუმცა იყვირეს, ხელი არ ახლეს.

ბიორბი ასანიძე

მძიმე წონას ვარ წლობით ჩვეული, ბევრი სიმძიმე მაქვს აწეული,
სიტყვის სიმძიმეს ვერ ავიტანდი? ამტანობაში გამორჩეული
გამწარებული ხალხი თუ ყვირის, უნდა მოისხა ყურები ვირის.
ისე და ასე გააპარტყუნო, ვერ გაიგონო ხმები საყვირის.
დაე, იძახონ, მათი ყვირილი, სმენას არ წვდება, ნერვს არ ათრთოლებს,
რადგანაც ვიცი: ვინც იგინება, სხვას ვერას აკლებს, პირს აიყროლებს.

ბიორბი თორთლაძე

შენთვის ადვილი არი სათქმელი, ვერ აგიწვდება ზეცამდე ხელი,
მე რა ვქნა, ღრუბლებს ვეხურე ქუდად, ნაბადად მქონდა ნისლები სქელი,
იქიდან მიწას როგორ დავეშვი, თოკით, წრიაპით, ოხვრით და ზენეშით,
დეპუტატობას მიტომ დავთანხმდი, არ მჭირდებოდა გათბობა შეშით,
სინამდვილეში რა გამოვიდა, ვარსკვლავებს ვწყვეტიდი, მეგონა, ციდან.
ამათ თვალში კი დავპატარავდი, ლილიპუტებშიც გამოვჩნდი ციდა,
ამიტომ ვითხოვ, იყოს წესრიგი, მაშ რისთვის გვირდა დაცვა და ჯარი,
იმან მირჩიოს და მიმითითოს, ვინც ჩემზე უფრო მაგარი არი.

პეტრე ცისკარიშვილი

აქ სიმაგრეზე რომელი დაობს, აუთამაშდა რომელს კუნთები, არ გამაბრაზოთ, პირველ დარტყმაზე, დაეცემი, და მოიკუნტები, ამ დარბაზს ახსოვს ჩემი გაწევა, და დაკავება ჩემი ძნელია, რამდენსაც ვჩხუბობ ხალხის გულისთვის და გასარტყმელიც არ დამელია. დეპუტატების წინამძღოლი ვარ, უმრავლესობის თავი და თავი, შევაგინებ და თავსაც დავარტყავ თუ მაიძულეს გავშალო მკლავი, ამიტომ გირჩევთ დაკვალიანდეთ, ერთი-მეორეს ჩუმიად უსმინოთ, ცხვირიდან ძმარი არ მადენინოთ, ცოტას გულისთვის არ მაწყენინოთ.

შოთა მალაუხია

პეტრეს მხარს ვუჭერ. რა დროს დავაა, ვერ გავგიჟრია ოკუპანტები, აკლებული აქვთ გალის მიდამო, უნდათ არაყი და კუპატები, კედელს ავლებენ, სასაზღვრო კედელს, ჰკრეფენ მშენებლებს, ხუროს და მჭედელს, დაგვაშორებენ მშობლებს და შვილებს, დაგვამსგავსებენ

შორიდან მხედველს,

მე პარლამენტის კომიტეტს ვჩივი, თავჯდომარე ვარ, უნდა ვზრუნავდე, დაფინანსება შევუნარჩუნო, მისთვის ჩაუქრობ ცეცხლში ვზრუნავდე, ეს კომიტეტი რომ გააუქმონ, რა ეშველებაო გალში შეთნილებს. გაწამებულებს, დამცირებულებს, გატაცებულებს და იმათ შვილებს, აქეთ ლტოლვილებს უნდა ფერება, არ გაუნელდეთ გულში იმედი, არ შეურიგდნენ ბედის მუხთლობას და არ მოხარონ ამაყი ქედი, კონფლიქტის საკითხს მივუძღვენ წინგი, რაა საჭირო წვრილად გავშალო, გამოსავალი კარგად დავსახე, სიზმარი ცხადში კი არ გავცვალო, მეორე წიგნს ვწერ, კინოსაც ვიღებ, კონფლიქტს რა იწვევს და რა მოჰყვება, თუ პარლამენტმა მხარი ამიბა, გამოქვეყნება არ შეფერხდება.

პაატა ღავითაია

შოთა ბატონო, რა დროს წიგნია და შენეული თეორიები, „ჩვენ თვითონ“ უნდა გადავამოწმოთ, იქ დარჩენილთა ზუსტი სიები, როცა დავადგენთ რამდენი არი ქართველი, რუსი, ნაღდი აფხაზი,

მათთან აფსუა, ძველი სომეხი, სოფელ-ქალაქის შევქმნათ ნახაზი ვიანგარიშით რა ღირს რამდენი, მეგობარი თუ მტრობის ჩამდენი მონაცემები გაეროს მივცეთ, ბრძოლაში იყოს ჩვენი საყრდენი თქვენ თვითონ ცდილობთ რამდენი წელი, არ გაგიშვიათ

კალმისთვის ხელი რამდენი ჯდება ეგ კომიტეტი, შედეგი თუ აქვს რამ სასურველი? ნოლია ფასი მაგ კომიტეტის, დანახარჯი კი ძალზე დიდია აფხაზი ვინმე თუ დაივადე, ენგურზე ხიდი თუ გაგიდია ეგ ფინანსები ჩვენ გადმოგვეცი, „ჩვენ თვითონ“ ვიცით როგორ დავხარჯოთ ჩავალთ, ჩამოვლენ, ძმობა აღსდგება, არ გვეზარება რომ გავისარჯოთ შორით თვალთვალი, შორით კარნახი, არასდროს აღძრავს შინაგან სიტბოს ერთად შრომაში, ერთად ლხენაში, გულები იგრძნობს საერთო სიტკბოს

შოთა მალაშხია

ჩემს კომიტეტს რომ გადაეკიდეთ, მე წიგნი მაინც დამიწერია, სიმართლე მითქვამს ჩვენს კონფლიქტებზე, ფუჭი ძმობისთვის არ მიმღერია, ეს კომიტეტი თუ ზედმეტია, მაშ სამინისტროც უნდა წავშალოთ, იაკობაშვილს დავემშვიდობოთ, ტყუილად ყოფნით არ გავაწვავლოთ, მას მივაყოლოთ ტყუელაშვილი, დავითი მყავდა მხედველობაში, ასე რიგ-რიგით ყველა უსაქმურს თუ გადავუშვებთ მღელვარე ზღვაში. ვინღა დარჩება აქ პარლამენტში და არც მთავრობას გაუხარია, ჩვენ ერთმანეთს ვართ ხელჩაკიდული, ჩვენი ერთობაც მიტომ მყარია, როგორც მძივთა მწკრივს ერთს თუ ჩამოვლეჯ, დანარჩენები დაიფანტება, კომიტეტების გაუქმების გზით მსგავსი სურათი დაიხატება.

ლავით ბაძრაძე

ამგვარი აზრი მავნებელია, თუმცა იდეა ძველის-ძველია, იმ ძველს ახალი აზრი შთაუბეროთ, ეგება სჯობდეს, საფიქრელია, წარმოიდგინეთ, უპარლამენტოდ, რას ემგვანება ეს სახელმწიფო, ბრძენთა კრებული არ შეიკვრება, აზრი სად გინდა რომ მოამწიფო, და ამას გარდა, პერიოდულად არჩევნები ხომ არ ჩატარდება. ოპოზიცია აღარ იქნება, ბრძოლის ყიჟინა უცებ ჩაკვდება, ერთ მხრივ კარგია. აპრილის მერე, ამ მიტინგებმა შექამეს გული,

საკვირველია, სად მოაგროვეს ამდენი მუქთი, ჩხუბის ერთგული, პარლამენტი თუ არ გვეყოლება, მასში სიმრავლე კომიტეტების, აღარ მექნება მიზეზი დავის, ფანჯრიდან მზერის და დაფეთების, კარგი იქნება, კაბინეტიდან გავალ-გამოვალ, გულს გავაყოლებ, არ წამომსკდება ხალხის გინება, საკუთარ პირსაც არ ავაყოლებ, მეორე მხრივ კი რა გამომივა თუ პარლამენტი არ შეიკრიბა, კომიტეტები თუ არ შეგქმენი, დარტყმა გადმოვა ჩემზე ირიბათ, თანამდებობა გამიუქმდება, ამ დიდ კაბინეტს ვინლა შემარჩენს, რა მისწავლია, რას წარმოვადგენ, სხვა ცხოვრებაში რა გამომაჩენს? ზომებს სჭირდება ახლავ მიღება, სანამ გაჯდება ექვების ჭია, სანამ ეს ხალხი უჩემოდ ყოფნას, თავისუფლებას არ მიეჩვია, დავითაიას აზრი არ მომწონს, ოპოზიციურ აზრებსა თესავს, დარჩიაშვილზე, მალაშხიაზე, ჩასაფრებული კბილებსა ლესავს. არა და, იყო ჩვენში თანხმობა, ოპოზიციას მიემხრობოდა, მაგრამ გადამწყვეტ მომენტში მუდამ, ერთგულად გვერდით დაგვიდგებოდა, ახლა ეს რაა, რა აღარ მოსწონს, კომიტეტების იწყო გინება, ჩვენს შეკვეთას კი სხვა აზრი ჰქონდა: ზოგჯერ სიმართლის აქ დადგინება, არ შეიძლება მხოლოდ სიმართლით, საკითხის აზრი ამოიკითხო, რა იქნებოდა, თუნდაც ყსიდად, ზოგ-ზოგ საკითხზე რამე რომ მკითხო?

ბიორბი თორთლასძე

განსახილველად მე სხვა საკითხი დავსვი და აქვე პასუხი გთხოვე, ბანზე ამიგდე, ოპოზიციას განა ამიტომ გამოვეთხოვე, მინტერესებს, გარეთ რომ დგანან, გვაფურთხებენ და კვერცხებს გვესვრიან, შერჩებათ ჩვენი შეურაცხყოფა თუ სხვანაირად დაისჯებიან? რას მიპასუხებ, ამის მიხედვით, იქნება ჩემი უკუქმედება, დავრჩები თუ მათ დავუბრუნდები, რომელი როგორ დამებედება.

ღაპით ბაქრაძე

გია, თუ გახსოვს ჩვენი პირობა, არ დამიწყია სიტყვაძვირობა, მომიტინგეებს რად უპასუხე, გამოიჩინე პირაშლილობა, სიტუაცია შექმენი მძიმე, რა ძალი გედგა, გამაგებინე, მოქალაქეებს რატომ ეჩხუბე, ან დაცვის წევრებს რად აწყენინე?

ხომ გაგაფრთხილეს, ჩუმად, მიპარვით და შეუქმნევლად მოსულიყავით, სამი თვე გახდა ასე ვიქცევით, წესი არ შეგვცდა და დავიყავით. შვებულებაში მყოფად ითვლები, შინაურულად ხელფასსაც იღებ, გამოიხრეკავენ ახლა ამ ამბავს, განაცხადს უკან თუ არ წაიღებ, ვითომ შემთხვევით მოხვდი ამ მხარეს, ჩემ სანახავად შემოიარე, სრული სიჩუმე სუფევს ქუჩაში, ეს აზრი ასე გამიზიარე და თუ ასეა მე ვინ დავსაჯო, ან რომელს ვუთხრა ყაჩაღო, ქაჯო, ასე შევთანხმდეთ და ასე იყოს და სხვანაირად აღარ განსაჯო. სანაცვლოდ გაძლევ მტკიცე პირობას, მე გამოვიჩინ მართლა გმირობას, ბიჭებს ვუბრძანებ, მომიტინგეებს, შეანანებენ შენთან ვირობას, ახლა მეორე გვაქვს ჩვენ პრობლემა, გვჭირდება ტინის ჭყლეტა და გვემა, დღეს საარჩევნო კანონს თუ შევცვლით, ხვალ გამარჯვება რით მოგვეცემა?

პავლე კუბლაშვილი

მე საარჩევნო სისტემას ვიკვლევ და ვაკონტროლებ, დიდი ხანია, ისეთი ნაღმი ჩავდევი შიგნით, მათი თხოვნა რა მოსატანია! ოპოზიციას ბარიერს მოვთხოვ 30 %-ს ან ცოტა მეტი, გადაწყვეტიან პროცენტზე დავას, რომ მოიპოვონ უფრო ზედმეტი. ამასობაში ძირითად პრინციპს და მასთან ერთად მიდგომის წესებს ისე შევფუთნი, ვერვინ მიხვდება, სანამ სიმწარით არ დაიკვნესებს.

დავით ბაპრაძე

საპარლამენტო ოპოზიცია კვერს დაგიკრავს და თანხმობას იტყვის? როგორ, იციან მხარის დაჭერა და ერთგულება ნათქვამი სიტყვის? ისე არ მოხდეს ლევან ვეფხვაძე, ბოლოს გაჯიქდეს, გადაიროოს, თვეობით ჩვენგან ნალოლიავი, საქმე გამწვავდეს და აიროოს.

პავლე კუბლაშვილი

ფიქრად არ გქონდეს, ჯერ კიდევ დილას, გიორგის ვთხოვე და დავაფიცე, ჩვენგან წარდგენილ აზრს მიემხრობა, მისგან მივიღე პირობა მტკიცე, სანაცვლოდ ჩვენგან რაც უნდა იცი, ჩვენც ხომ მივეცი თ იქით პირობა, ხელი ხელს დაბანს და ორივე პირს თუ გავუწიეთ ერთ-ერთს გზირობა.

ბიორბი თარბამაქი

ეგ მართალია, გვქონდა პირობა, მაგრამ პირობას თავად არ იცავთ.
ხან სახლში გვიშვებთ, უცებ გვიბარებთ, შუა დღისას ცვლით,
რას დილას ფიცავთ.
ასე თამაში მე ვინ მასწავლოს, ასე იცოდა ასლან ბატონმა,
ამიტომ დროით გამოვერიდეთ, ვერ დამაჯერა მე განაგონმა,
ზოგს ეს დალატად თუ მოეჩვენა, დაატრიალეს ავყა ენა,
მათი მსჯელობა ზედაპირული, მე არგუმენტად სულ არ მეჩვენა.
ქრისტიანი ვარ, თან დემოკრატი, არა უტვინო, დეგენერატი,
ვისაც უნდოდა ჩემი ხმარება, ჩამოვიხსენი იმისი ხატი.
ავდექ, წამოველ. შემდეგ „იმედში“ პატარაკაციშვილს ხომ ვემსახურე,
წილი ვითხოვე, ვიყავ მართალი, ოცნებით ტვინი არ გავიხურე,
ოპოზიციას გამოვეცხადე „იმედმა“ მომცა ამის იმედი,
ზოგს ვერ გაუგე და ვერ გამიგეს, დავტოვე, შემხვდა ასეთი ბედი.
საკაკაშვილმა როცა მიწვია, ვნახე ლამაზი პირობა მომცა,
რაზეც ხო ვუთხარ ძალაში არი, რაზეც ხო მითხრა უკვე გადმომცა,
სამომავლოდ გვაქვს მყარი ერთობა, არ დაირღვევა ჩვენ შორის ძმობა,
კანდიდატი მყავს მერი-ს ადგილზე, არ დასჭირდება, ხალხის გაცნობა
და უკვე ვიცი ის გაიმარჯვებს, ისიც, რა არი მისი შემდეგი.
ბოლოს გავცვალათ ეგებ სკამები და მერე ვნახოთ რაა შემდეგი,
ახლა კი ასე, დაგეთანხმები და საარჩევნო კანონს დავიცავ,
პოლიტიკოსი დროს კვალში მისდევს, რასა მკარნახობს, იმასა ვფიცავ.

ღაპრით ბაქრაქი

სრული თანხმობა მიღწეულია, მისაწევები მიწეულია,
ზოგჯერ ცვლილებებს მოითხოვს ეს დრო, დროით ცვლილება
ძალზე რთულია,
დღევანდელი დღის ამოცანაა, ოპოზიციას გარე ვუაროთ,
დიალოგის გზით წამოვიკიდოთ, დაპირებები არ ვიუაროთ,
დღეს შევპირდებით, ხვალ შევეშლებით, ესაა ჩვენი ყოფის მიზანი,
ზოგს დავუყვავოთ, გადმოვიბიროთ, ზოგს დავემუქროთ ხანი და ხანი.
ამასობაში ზაფხული გავა, შევბუღებები ჩამოთავდება,
ჯო ბაიდენის გვაქვს შეპირება, ის დაგვიდგება ურჯუვ თავდებად,

ობოზიცის ასე დამოძღვრავს: თუ არ შეწყდება თქვენი ხმაური, მილიარდიან კრედიტს არ მოგცემთ და აქეთ ნახეთ აურ-ზაური, თქვენ თქვენი წილი დაგეკარგებათ, მომიტინგენიც დაიმშვიდნენ, მოგადგებიან, საჭმელს მოგთხოვენ, დაგმორღებიან ადრე თუ გვიან, თუ არ ეყოლათ მხარის დამჭერნი, მათ რა მოვლით, გამოიცანო, სააკაშვილი კვლავაც გვჭირდება, კვლავაც დარჩება, აი მიზანი.

ბიორბი თარბამაძე

ეს თუ ასეა, მწამს მართალს ამბობ, უნდა ველოდოთ გარეთ ცვლილებას, ავცდებით მაინც ხალხის ყოყინას, კვერცხების სროლას და ხელით ხლებას, მაგრამ ასეთ დროს როგორ გავიგო, სააკაშვილის დანაპირები, პარლამენტს ავშლი, დეპუტატები საფარლებით და მათი გზირებით. ქუთაისს უნდა გადავიყვანო, ამიერიდან, ზოგჯერ სხდომები იქ ჩაატარონ, მიღებული მაქვს შესაბამისი, დაცვის ზომები. თუ მიტინგები მალე შეწყდება, ქუთაისს რაზე უნდა წავიდე? განა, არ მეყო რაც ასლანისგან, თბილისისკენ ციტრუსი ვზიდე? ქუთაისს ყოფნა მეხალისება, მაგრამ თუ მივალ ისე, სტუმრად, იქ პარლამენტის გადაბარება, არ მიმაჩნია მე სახუმრად.

ღავით ბაქრაძე

გიორგი, მიკვირს შენი ნათქვამი, გიყვარს კრიტიკა და ჩაძიება, ზოგჯერ დიდ საქმეს უნდა დაფარვა, მცირეს კირკიტი და ჩაცეება, ობოზიცია როცა მძლავრობდა, რეზიდენციის ჩაკეტვს გზები, მერაბიშვილსაც დაარტყეს ალყა, ჩვენ რაღა გვექნა, მე მგონი ხვდები. გამოვაცხადეთ, ამიერიდან, ქუთაისშია ჩვენი სასახლე, ამდენი გიჟი, გადარეული იქ წაიყვანე და ხელი ახლე, ასე დავტანჯეთ მომიტინგენი, აყროლებული მივართვით ძღვენი, დაბნეულები ეხეთქებიან, რადგან დაკარგეს გზა-კვალი ჩვენი. ქუთაისს წავალ, მაგრამ არ წავალ, გადასვლას უნდა მილიონები, აქ არ ვიქნები, იქაც არა ვარ, არავისა ვცნობ და ვემონები, წადი მეძიე, სად უნდა მნახო, წამომეწიო, გზაში მიყლო. ასე გამქონდა და ასე მინდა კვლავ გავიტანო ცხოვრების ლელო.

პავლე კუბლაშვილი

ქუთაისს წასვლა მე კი მაწყობდა, ტყიბულში დამრჩა მოგონებები, ჩავიდოდი და ეგებ მეპოვა, რაც კიდევ მასსოვს ბავშვობის გზები, მაგრამ ხომ ვიცი, იყო ნათქვამი, მომიტინგეთა დასაშინებლად, ტყუილს ყოველთვის მოკლე აქვს ფეხი, აფერისტობა დაჰყვება მსლებლად. აფერისტი თუ იურისტი, იურისტიც ხომ ამ გზაზე დადის, დეპუტატებშიც იურისტები იმდენია რომ თავზე გადადის, მაშ, რა გამოდის, ვარ და არა ვარ, უჩინ-მაჩინი ხომ არა მქვია? ასეთი ბევრჯერ მომიგონია, ხელის წისქვილზეც კი დამიფქვია, მე და ჩემი ძმა უჭკვიანესი, იურისტებად ცხოვრებამ გვზარდა, სიტუაციას ალღო ავუღეთ, არც არავინ გვწამს დროების გარდა, დღეს ვინცა მეფობს, მისი ვართ ყმები, მისი მტრებია მომდევნო ძმები, ცხოვრება მუდმივ ცვალებადია, ხამს რომ შეეცვალოთ სავალი გზები.

ბიორბი ასანიძე

იმერლებს მოგვდევს სიტყვა ფხიანი, ნათქვამიცა გვაქვს ლაზათიანი, მაგრამ საჩხერეს რა შეედრება, ანგელოზები ფრენენ ფრთიანი, საჩხერემ ზარდა ქვეყნად აკაკი, სხვა ტკბილი ლექსი არ გამიგია, მისი გამზრდელი, მისი თორნიკე, ბრძნულ შეგონების გრძელი რიგია. საჩხერეს ქვევით ჭიათურაა, იქვე თერჯოლა და ზესტაფონი, ღმერთო, რამდენი უნდა ვიცოცხლო, ამ კუთხის გავზდე მადლის ამწონი, თვით ქუთაისი, საფიჩხიელებს, წყალწითელას რომ გადმოჰყურებენ, მე ვუსურვებდი, კარიერისთვის ჭკვიან შუბლებს ნუ გაიხურებენ. თუ პარლამენტი მანდ გადმოვიდა, არვის ეგონოს წყალობა ციდან, პარლამენტშია თავშეკონილი, ვინც გადავიდა, კაცური გზიდან, მაგრამ მგონია, ეს ზღაპარია, როგორც მრავალი მოგვისმენია, უნდა შევიძლოთ ჭკვიანურ ნათქვამს, გამოგყოთ ის რაც მოსალხენია. ამას რომ ვამბობ, არ ვემიჯნები, სააკაშვილის ბრძნულად ნათქვამსა, ხელმძღვანელობის დაპირებები, მოეჩვენება სიმართლედ ხამსა, რკინა ავწიე, ამათ ლაყფის სიმძიმეს როგორ ველარ ავწევდი, ამიტომ არი მე ჩემ გზას მივდევ, როგორც სიმძიმის აწევას ვდევდი.

ბიორბი თორთლაძე

ეს რა გამოდის, სიმძიმეს არ ვწევ, ამიტომ არ მაქვს ხალხში სიმძიმე? ვერ გავარკვეე მტყუან-მართალი, სწორედ ვერ დავსვი წერტილი-ძიმე? ასე ნათქვამი, ვფიქრობ ამძიმებს, ქვეყნად კრიზისულ ვითარებასა. ამ კომისიის ვარ თავჯდომარე, მიზეზებს ვიკვლევ სხვასა და სხვასა, ახლა ვრწმუნდები, მძიმე კრიზისი, არ არის მხოლოდ აღებ-მიცემა, უფრო მეტია პატიოსნება, მონანიება, გვემა და ცემა. საქონელი და მისი ბრუნება, ღირებულება, მოგება მასთან, ცოლ-ქმარშიც ნერგავს უბედურებას, შვილს არ დაინდობს, ქალიშვილს ძმასთან, ამიტომ მინდა, ანტიკრიზისის ღონისძიებამ კრიზისსა სძლიოს, კომისიამაც, ჩემი თაობით, ყველა შედეგი გამოიკვილოს. მაგრამ რა გინდა, ვისა სცალია, რეგულარული მქონდეს სხდომები, უნდა ვიჩივლო სააკაშვილთან, რომ მან მიიღოს მკაცრი ზომები, თუ ყურადღება არ მომაქცია, ოპოზიციას დავუბრუნდები, სანამ ჯერ კიდევ გარეთა დგანან და მისასვლელი კვლავ მახსოვს გზები.

პეტრე ცისკარიშვილი

თორთლაძეს თუ სურს ჩვენ მიგვატოვოს, ჰგონია ამით რამ დაგვაკლდება? უკეთესები წასულან ჩვენგან, იმათთან არის ხელის დადება, ცუნდრუკი კაცი, კაცად არა მწამს, რასაც იპოვის თავვევით გახრავს, მე ისეთებთან საერთო რა მაქვს, როგორიც ვია თორთლაძე გახლავს, ვინ მოიყვანა ის პარლამენტში და ვისგან იყო ნალოლიები, მადლობა თუ თქვა, როცა მიიღო ამომრჩეველთა ყალბი სიები. თორთლაძე რაა, ჩვენ მივატოვეთ ბურჯანაძე და აღასანია, რამდენი ვინმე, რამდენი რამე, ბარგად გვეკიდნენ კარგა ხანია. ოქრუაშვილზე უფრო ახლობელს და უფრო სანდოს ვისა ვნახავდით, ჭირში და ლხინში ერთად ვიყავით, მოქმედებითაც ტყუპ ძმებსა ვგავდით. გნებავს აიღეთ ნოლიადელი, დავიცავით და როგორ დავფარეთ, მილიონები მოვაპარინეთ, და ვერ გავაძლეთ, ვერ გავახარეთ. ყველა მათგანი თორთლაძეს სჯობდა და მეტი ჰქონდათ ძალა-უფლება, ამას ჰგონია პარტია თუ აქვს, ქვეყნის საუნჯეს დაუფლება. ჩვენ გვემუქრება და ჩუმად გვერჩის, ოპოზიციას თავს არ უყადრებს, აღარ შეეცდებით იქით და აქეთ, არვინ მიიღებს ასეთ უყადრებს.

ღაპრით ბაჰარაძე

ზოგი ჭირი რომ მარგებელია, სიტყვით ვიცოდი, საქმიანად ვცადე, პარლამენტში რომ მოვხვედრილიყავ, რამხელა ხარჯი გადავიხადე, მოვხვდი და მანაც არად მაგდებდნენ, სუსტი ეგონათ ჩემი ძალები, მერე ვიფიქრე, თავჯდომარეა, მოდი და ნინოს მივეძალები.

თქვენა გგონიათ ადვილი იყო, გიგი წერეთელს ავედევნებოდი?

ნინოს ლაქუციით უტრიალებდა, არ გამაკარა, რას არ ვშვებოდი, ვერც ნადირაძემ მიშველა რამე, ვერც კირკიტაძის პირში ქებამა, რამდენჯერ მოვხვდი მათ სიახლოვეს, რამდენჯერ მათთან ყოფნა მეხამა. და რა ვიცოდი რა ახლოს იყო, ჩემი ვარსკვლავის გამობრწყინება, ნინოს წასვლამ გზა გამიფართოვა, არც დამიწყია მისი გინება.

მე კი ვიცოდი, თვითონ ვერ გრძნობდა, ხელისუფლების არის კანონი, პირველ პირს გვერდით მდგომი არ მოსწონს, მისი ცოდვების

მცოდნე, გამგონი.

მიშამ ჟვანია რომ მოიცილა, ვიცოდი, სხვასაც მოიცილებდა სააკაშილთან ჭიდილში ქალი ან რას შეძლებდა, რას გაუძლებდა, დადგა მომენტი ჩემი ზეობის, არც დამიკლია რამე მცდელობა, მიშა რა არის, გიჟსაც ავიტან, მეყოფა ჭკუა და გამგეობა.

მიხეილ მაჭავარიანი

დათო, რას ღელავ და ხურდავდები, რამდენჯერ მითქვამს, ნუთუ ვერ ხვდები,

ათასზე მეტზე ვარ გადამხტარი, მეტის ძებნაში ალბად მოგვედები, შენ რა ყურს უვდებ პეტრეს, პალიკოს, ბევრს მკითხაობენ იყოს არ იყოს, ისეთს ავაგებ ინტრიგის გემბანს, კუს ტბა რა არი, ზღვამ ვერ გარიყოს, ძველი კადრი ვარ, შევარდნაძისგან ათასი ხრიკი შემისწავლია.

ბევრი რამე თუ წარსულს ჩაბარდა, ბევრს არ გასვლია ჯერაც ყავლია, ისეთი ვინმე თუ გვემუქრება, როგორც ირაკლი ალასანია, მაგისთანები თუ მიჭამია, დამვიწყებია კარგა ხანია,

რა ძალი ედგა, იყო პატივში, ჩვენგან რაც სურდა არ მოჰკლებია, ჭკვიანი იყო, ასე მეგონა, ეტყობა ჭკუა დამოკლებია.

იჯექი შენთვის და იკაიფე, რა კურდღელივით ცმუკავ და ხტუნავ, ოპოზიცია ძალზე ჭრელია, დაიკარგები, ტყუილად ბრუნავ.

კპტრე ცინკაროზილი

აღასანია სულ არ მადარდებს, არც აქეთ იყო, არც იქით არის, ახლაც იგივეს გაიმეორებს და ვერ გახდება დამრეკი ზარის, ოპოზიციას მიტმასნებული, მათთან იქნება და არ იქნება, ჩვენგან წასული, ჩვენთან არ არის და მაინც ჩვენად გარდაიქმნება. ნოლიდიდელსაც არა ვცნობ ძალად, მექრთამეობა უკან სდევს კვალად, ერთი აქვს ფიქრი, რაც ჭამა შერჩეს, შეძლებს? ახალი აიღოს ვალად, სიმართლის მძებნელს რომ დაემსგავსა და სამართალის იწყო ძიება, სანამ შეეძლო და ძალა ჰქონდა სიტყვისთვის საქმე უნდა მიეხდა. საქმეს ვინ ჰკითხავს წიხლით გაგდებულს, ცარელა სიტყვა დარჩა იმედად, ოპოზიციის გზას რომ ეძებდა, გზამკვლევად შეხვდა მამრახე ბედად, ჰო, და იარონ ილაპარაკონ, ფუჭი ლაყობის არავის სჯერა, ერთისთვის საქმე, რომ არის საქმე, სიცრუე არის სხვის ბედისწერა. მე ბურჯანაძე უფრო მაფიქრებს, ჩვენთან ყოველი ხერხი ისწავლა, აზრი ნათელი, ენა ქარგული და არ გასვლია მის იმიჯს ყავლა, საშიში მხოლოდ ეგ ერთი არის, ამიტომ უნდა რამე ვიღონოთ, საქმე იცოდა, ქრთამს არ იღებდი, ეგებ სხვა რამე გამოვუგონოთ.

მიხეილ მაჭავარიანი

არ დაგვჭირდება გამოგონება, თუ კი დავძაბეთ ოდნავ გონება, მშიერ ხალხს განა ეჭვს არ აღუძრავს, რომ გავუხსენოთ მამის ქონება? ბატონმა ანზორ ბურჯანაძემ თქო, მილიონები, რომ დააგროვა, საიდან შეძლო, ან რა ხელფასით, შემოიკრიბა მჭამელთა ზროვა, თვითონაც სჭამდა, სხვასაც აჭმევდა და შევარდნაძე მფარველად ჰყავდა, მისი ნათლული, მათი გაზრდილი, გზას აცდენილებს როგორ დაზავდა?

ლავითი ბაქრაძე

ოჰ, რა მაგარი რამ გამახსენე, ბრალდების ცხენი გამოაჭენე, სხვამ ვინ მიიღო წყნეთში სასახლე, ერთ ლარის ფასად, აბა მაჩვენე, უნდა აღუძრათ ახლავე საქმე, აგარაკი რომ მისისკუთრა, უსახლკაროებს, ათას ღვენილებს, გასამართლებლად სიტყვა რა უთხრა? მიტინგზე მყოფნი ათათასები, უმუშევრები, ლატაკნი, მგლები, ამ სატყუარას გადაყლაპავენ, აბუნტდებიან, მისი თანმხლები.

მცველი არის თუ აზრის ზიარი, რომ არ დაფიქრდეს, ნახოს ზიანი, არ შეიძლება. ეს ვარიანტი დავიწყეთ, რომ არ იყოს გვიანი, ზედ მივაყოლოთ ოქრუაშვილი, მარჯვედ, დაჭერას გადარჩენილი, ვთქვათ, რომ ცხინვალთან საქმის არევა, სხვა არ ეძებოთ, მისია წვლილი და ამას გარდა რუსეთზე რა თქვა, როგორ არია ურთიერთობა. დაასამარა ექსპორტ-იმპორტი, ტალახში სვარა ნაქები ძმობა, აგვისტოს ომის დამწყებს ეძებენ, ირაკლი იყოს მისი დამწყები მომიტინგეებს შორის გაუშვით ასეთი აზრი, მისი თანმხლები ბესელია კი, სხვაფრივ ვაძაგოთ, ურთიერთობა მათი დავაბოთ. ექვის თესლი თუ მარჯვეთ ვისროლეთ, ჩვენ დავიმალოთ და გავინაბოთ, ოპოზიციის ლიდერთა შორის არის სიჭრელე, დიდი სხვაობა. ისე ავრიოთ, რომ ვერ გაიგონ, ვინ ვისა შურობს, შურის რაობა. ამასობაში დრო მოვიხელთოთ, მომიტინგეებს მარჯვედ ავცდებით, ერთი-მეორეს დაერევიან მაგრამ მიზეზი ჩვენ არ გავხდებით.

კეტიკი ცინკაროშვილი

ბატონო დავით, ამ საქმეს მოვრჩით, დღის წესრიგი კი არ გავგვიხილავს, თუნდაც ყასიდად, რომ არ შევხვით, უსაქმურს გვეტყვის ვინაც გვიხილავს, ჟამთა მროველი, სხდომას ესწრება, რას ჩაიწერს და დაიმახსოვრებს, თუ არ განვსაჯეთ ყველა საკითხი, ფუჭს დაგვიძახებს და ძუძუმწოვრებს. ამიტომ უნდა დავკვალიანდეთ, ზოგი საკითხი წინ წამოვწიოთ, რაც საჩვენოა, კენჭი ვუყაროთ, რაც არა – ვადა მისი გავწიოთ. აქ ბევრი რა გვაქვს დასაფიქრები, ჩამოვთვალოთ და დავახარისხოთ, ისე მოვიქცეთ, ჩვენებს არ ვავნოთ, ოპოზიციაც არ ვავარისხოთ.

მიხეილ მაჭავარიანი

ასე რად ამბობ, ზოგი საკითხი, წერილობითი სახით ვიხილეთ, ავიღეთ, დავდეთ, გვერდით გადავდეთ, სათაურს მივხვდით და განვიხილეთ, განსახილველი თუ რამე დარჩა, პოლიციელის უფლებებია, გაუფართოვოთ შესაძლებლობა, პრინციპულია, ხელსახეობა. პატრულს თუ ექნა იმის უფლება, ვისაც სად ნახავს ჩხრიკოს და ცემოს, ეს იმას ნიშნავს, მე ხელს ვერ მახლებს, სხვას კი გაურჩევს საქმეს საჩემოს, აქ ორი აზრი არ შეიძლება, პატრულს სჭირდება მეტი უფლება.

ასეც ჩავწეროთ, ასეთი არი პარლამენტისგან დართული ნება, მეორე საკითხს, განხილვა უნდა, დადგენილება იყოს ნათელი, მომიტინგეთა ალყაში არი, ხელისუფლების სასახლე მთელი, უნდა განვსაზღვროთ, მოქალაქეებს შესასვლელებთან მისვლის უფლება. ას მეტრზე ჰქონდეთ თუ ოცდაათზე და იდგეს სანამ არ დაიღლება, იქნებ ოცამდე დავწიოთ სიგრძე, დემოკრატიზაცია გამოვიჩინოთ, რომ არ აგორდეს ჭორების ტალღა, ზედმეტი მტერი არ გავიჩინოთ. ასეც ჩავწეროთ, მაგრამ ბუნდოვნათ, რომ მოქალაქე ვერაფერს მიხვდეს, როგორი უნდა ჰქონდეს ხელები, ოცი მეტრიდან სახელურს მისწვდეს. შემდეგი არი პენსიის გაზრდა, ოჰო, პენსია ისეც დიდია, მოვუმატოთ თუ არ მოვუმატოთ, ორივე აზრი ფეხზე მკიდია. რამდენს შევპირდით არჩევნების წინ? ას დოლარამდე? ხომ არ გაგიჟდნენ, ერთბაშად უნდათ წელში გამართვა, მილიონერი უნდათ რომ გახდნენ, ვფიქრობ ხუთ ლარზე უნდა შევთანხმდეთ, დამრგვალებული

ციფრი გახდება.

ასაკსაც ხუთ წელს თუ დავამატებთ, წაგებ-მოგება გათანაბრდება ადგილობრივი არჩევნებისთვის ვადების საკითხს რა მოვუხერხოთ? მაისის ბოლოს მაქვს მონიშნული, გადავწიოთ თუ ჩამოვახერხოთ? იქნებ დავტოვოთ, როგორც გვირჩიეს და დავადგინოთ მაისის ბოლო, მანამდე ბევრი წყალი ჩაივლის, ეგება ვადაც მას გავაყოლოთ. სხვა არჩევნების დროს თუ გვკითხავენ, ჩაილურის წყალს გადავაბრალოთ, არჩევნების გზით შევების მონატრე, დარჩება როგორც იყო საბრალოთ.

დავით ბაქრაძე

დღის წესრიგია ამოწურული, არ დამწყვეტია საქმეზე გული, მაგრამ ერთია, პასუხსა მოხოვენ, აშკარაა თუ მტრები ფარული, დიალოგი სურთ ჩვენთან და ჩემთან, დიალოგისთვის არის მზადება, ტელევიზიის ეთერს ითხოვენ, სამათხოვრო აქვთ წინადადება. ჩემი პასუხი ასეთი არი, იმიტინგეთ, ნუ იქნებით წყნარი გამოერკვიეთ, საერთო გქონდეთ კითხვის-ხანჯალი, პასუხის-ფარი, როცა ერთობას თქვენსას ვიხილავ და ჩაწყნარდება ლანძღვა-ყაყანი, გამოგიძახებთ, პასუხსაც მოგთხოვთ და გაირკვევა ბრძოლის საგანი. (სხდომა მთავრება. დეპუტატები გადიან)

ქამთა მროველი

ათენში იყო საბჭოს ადგილი, სად არხონტები იკრიბებოდნენ, აგორა ერქვა შეკრების ადგილს, ბრძენი მამები სიმართლით ბჭობდნენ, სხვაგან ოთხასთა საბჭოს ირჩევდნენ, რომში სენატი ეწოდებოდა. მრუდედ მოქმელი და მრუდედ გამგები, მართლებში დიდხანს ვერ ჩერდებოდა.

კანონებს სწერდნენ, წესებს ადგენდნენ, პასუხს ითხოვდნენ, პასუხს აგებდნენ რასაც ითხოვდა დრო-ჟამი მათგან, ვერ გაიგებდნენ? თავს წააგებდნენ მათ გრძელ სიაში ბევრი ვინ იყო, სახელიანი და უსახელო საერთო ჰქონდათ სიმართლით ჰედვა, რწმენით გაჰქონდათ ცხოვრების ლელო.

მაგრამ მე ერთი გამახსენდება, მას ჰერაკლიტე ერქვა სახელად, ეფესიელი ფილოსოფოსი, სიმართლეს ედგა შემწედ და მცველად, მიადგნენ კარზე, მოსთხოვეს ნათლად, შეექმნა ქცევის კანონთ კრებული, უარი უთხრა, მისი უარით, მოქალაქენი გამწარებული.

დამოძღვრა ასე: რა თავში იხლით კანონს, რომელიც უძლური არი, მოთოკოს ურჩი ხელისუფალი, გამოუხუროს აგორას კარი, ამ პარლამენტსაც იგივე სჭირს ჭირი, შერცხვენილი აქვს ხალხის წინ პირი, ვერ დაუნახავთ მართალი საქმე და ვერ უთქვიათ მცდარისთვის ძვირი. ვისაც რა უღნა იმას აჭენებს, კანონი ვერც ერთს ვედარ აჩერებს, ასპარეზი აქვს მტყუანს გაშლილი, მართალს კი პირზე კლიტეს აკერებს. ხალხი თუ გირჩევს, არის ბატონი, შენ არჩეული მისი მსახური, ათასები რომ ეტყვიან წადი, ვერ გაიგონებს რამ უსახური, სამი თვე გადის დილა-სალამოს, ერი ლელავს და გახადა ცხადი. სურს მოგიშოროს თუ გაქვს კაცობა, არა? ყოფილხარ ჭირი-სახადი, ყველა წასულა, მეც ჩავიარო, ვნახო მიტინგზე რაა ახალი, იქ შეკრებილი ყველა საწყალი, ხელისუფალთან არი მართალი.

(პარლამენტის შენობის წინ, სამიტინგო ტრიბუნაზე შეკრებილან პარტიათა ლიდერები და გამომსვლელები. ტრიბუნის გარშემო ხის პირობითი ღობეა ორი შესასვლელით. შესასვლელებში აქტივისტები მორიგეობენ)

ჟამთა მროველი

შენ ჩემო შვილო და მეგობარო, ახლა არ მითხრა აქ რატომ ხაროს, მოველი, უნდა სიმართლე ვპოვო, წარმატებების ხილვით ვიხარო. სხვა არაფერი არ მაქვს მიზანი, თავად მიხვდები თუ კაცად მცანი, ვიდგები ჩემთვის, უბის წიგნაკში, შენიშვნებს ჩავწერ ხანი და ხანი.

მორიბე

არა ბიძია, წადი გამშორდი, შენ სად გიყურო, ხედავ, რა ხდება?— ყველამ ტრიბუნას რომ მოაშუროს, მიტინგის წესი-რიგი წახდება.

ჟამთა მროველი

აგერ, გია დგას ჟორჟოლიანი, მოუხმე წუთით, ნუ დამზარდები,
(გია ჟორჟოლიანი მივა, მიესალმება)
გია, ამიხსენ, შიგნით რა ხდება, ისე დაებერდი, ველარა ვხვდები?

ბია ჟორჟოლიანი

ოცი წელია არ შევხვედრილვართ, მე ვერ გიცანი, ეს სად გიცნობდა, რაც კინოს სახლში, კრებაზე გვითხარ, ყველა აღსრულდა,

გული გიგრძნობდა?

მას შემდეგ ბევრი რამ შეიცვალა, მიტინგისა და ბრძოლის წესები, შენ კი არა, მეც არ მიკარებენ, რჩევას მკითხავენ და ვეთესები, სიტყვით გამოსვლა შენ ალბად გინდა, ვერ შეძლებ, რა ჯენა ეს არ გამოვა, ვიწრო წრე არი ორატორების, ვის როგორ უნდა, წავა და მოვა, სხვა დანარჩენი, ხუთი დღით აღრე, თეზისებს დაწერს, რა სურს, რას იტყვის,

შედგენილია ასობით სია, ვინ არი მომხრე და მთქმელი სიტყვის უფლება არ მაქვს, შიგნით შეგიშვა და ლიდერებთან გალაპარაკო, ასეთი არი მათი სურვილი, სიბრძნის ნაჟური რამ საარაკო.

ჟამთა მროველი

გასაგებია, მე ვინ მიმიშვებს, ტრიბუნაზეა, ვინცა გვყავს ბრძენი, საქმე თუ იცის ამდენმა ერთად, უნდა დავლოცო მათი გამჩენი,

ერთ რამეს ვატყობ, ერთ რამეს გკითხავ, მოკლედ მანიშნე ან ხო,
ან არა,
ლიდერთა ქცევას, ურთიერთობას, ვაკვირდები და მეცნო-მემწარა,
ვგონებ მთავრობა შეუღდგენიათ, ფიქრით, წინასწარ სკამებს ირგებენ.
ჰა? (გია ჟორჯოლიანი თავს უქნევს და შორდება) გაცუდლება.
ჩანაფიქრები, ვერ შესწვდებიან და შეირგებენ.
კაცი, რომელიც საქმის მაგიერ, ოცნებას მისდევს და მოერგება,
თავს გაიწვალებს, სხვას გააწვალებს, ფუჭად ივლის და გადაედება.

**(ტრიბუნაზე სიმრავლეა. ორატორები რიგ რიგობით
წარმოთქვამენ სიტყვას. ზოგიერთი ცოტა ხნის შემდეგ დამატებით
გამოდის)**

ირაკლი წერეთელი

უფროს თაობას ემახსოვრება, როდის დავიწყეთ, რა შემართებით,
ახლა სხვა დროა, სხვა ვითარება, არ ვამბობ ამას თავის მართლებით,
ჩემი აზრია, ბრძოლის პათოსი, ახალ თაობას გადაუვლოცოთ,
ნუ დაკარგავენ უფროსთა ამაგს, ჩვენც გზა ვუტოოთ, გულით დავლოცოთ.
დაე აღსრულდეს დიდი მიზანი, ყველა ქართველს, რომ მუდამ დაჰქონდა,
ენა, მამული, სარწმუნოება, ყველას ახსოვდა, ყველას ასწონდა,
იგივე მტერი კარს გვიტალახებს, ისევ გვჭირდება მხარ და მხარ დგომა,
ვინც ცხელ ზაფხულში თავს გამოიდებს, დაუფასდება მას შემოდგომა.

სალომე ზურაბიშვილი

ჩვენთან ქაჯები აღარ მოდიან, ახლა ქაჯების წასვლის დრო არი,
უნდა შევიძლოთ ძალის მოკრეფა, უნდა განგაშის ჩამოგკრათ ზარი.
იქ, საფრანგეთში, მამა მმოძღვრავდა, პატარა ვიყავი, ვიმახსოვრებდი,
შემდეგ, როდესაც წამოვიზარდე, მშობელის ანდერძს,

ერთგულად ვდეგდი.

ორი სამშობლო ბედმა მარგუნა, ორივეს ვლოცავ, ორივეს ვფიცავ,
თუ გაუჭირდათ, თუმცა ვარ სუსტი, თოფს ავიდებ და მკერდით დავიცავ.
სააკაშვილმა, რომ მომიწვია და საგარეო საქმე მომანდო.

დიპლომატიის ლაბირინთს მყოფი, ვერავინ ნახა ჩემსავით სანდო,
რა გავუმტყუნე ვისმე იმედი? ვერ გადავწყვიტე რუსეთის ბედი?

გავაყვანინე ყველგნით ჭარები, ყოფა ვუტირე და შემოქმედი, მაშინ პრეზიდენტს ესმოდა ჩემი და მეც ვიცოდი საკეთებელი, შემდეგ დროება გამოიცვალა, გამიხდა საქმე სადარდებელი, თუ პრეზიდენტობ, უნდა იცოდე, ვის, სად და როგორ ემსახურები. მას კი საეჭვო მრჩევლის ჩურჩულზე, დაცქვეტილი აქვს მუდამ ყურები, მესმის არ იცის ეკონომიკა, არც მრეწველობის რამ გაეგება. აგრარულ სექტორს ცერად უყურებს, რაც მოსწონს, იმას გადაეგება, რა მოსწონს, კარგად ყველამ გავიგეთ, ღვინო, ფანტანი და შიგ ქალები, ნაბოზავეები და ნამთვრალევი, შეშუპებული დადის თვალებით. სირცხვილი არი, სხვისი კი არა, სირცხვილის გრძნობა მაგან დაკარგა, სირცხვილი ქვეყნის, რომ პრეზიდენტად სხვა ვერა ვნახეთ, მან არ ივარგა, ახლა ჩვენ რა ვქნათ, ვისხდეთ, ველოდოთ პანხმელიაზე როდის გამოვავ? არა და არა, შერცხვენილები, უქმად რომ დავრჩეთ, აღარ გამოვავ, მე ასე ვიტყვი, დამეთანხმება, აქ შეკრებილი ხალხის ნაკადი, აღარ გვინდისხარ სააკაშვილო, ერთხმად შევძახოთ, წადი და წადი.

(მომიტინგეები ტაშს უკრავენ, ერთხმად იმეორებენ: წადი, წადი)

ლევან ბაჩიჩილაძე

მიშა, მოვლივარ, მოვედი, აქ ვარ და ვერაფერი ვერ შემაჩერებს, მოლალატე ხარ მეგობრობისა, ჰკითხე ვაკელებს, ბაგებს და ვერეს, როგორი რწმენით გედექით გვერდში, როგორი გვქონდა შენი იმედი, შენთვის ბრძოლაში გადავდეთ თავი, შენთვის მოვხარეთ ამაყი ქედი, შენ სად ისწავლე ასე წუნკლობა, არა კაცობას როგორ მაღავდი, ვითომ გტკიოდა ხალხის ტკივილი, აფერისტობით, თურმე, წამლავდი. ჩვენ აგირჩიეთ, კაცის იერი გქონდა და რწმენით კიდევ მოგდევდით, ვინ იფიქრებდა, დრო გავიდოდა და შენს სურათებს ზიზლით დავხევედით, ვინ იფიქრებდა გარედან ჭრელი, შიგნიდან გესლით საგსე იყავი, ვინ გაგაკეთა, იმისი დედაც, როგორ ჩაფლავდი და დაიყავი, ვინ გაგაჩინა, ძუძუ გაწოვა, რძის ნაცვლად გესლი უწოვებია. ნათლია მანინც არ გამოგადგავ? ბებუის სითბოც კი დაგკლებია, მიმოიხედე, ხალხი შიმშილობს, შენ კიდევ ცდილობ დედა უტირო, ვინა გზრდიდა და ვინ გასწავლიდა, როგორ გამოხველ, ასე უპირო, სამშობლოს გვართმევ, ოქროზე ჰყიდი, ქურდებშიც ქურდი ყოფილხარ დიდი.

კგბ-მ გზარდა, ცრუ-მ გწურთნა, გაორებული დადიხარ ფლიდი, მტერს უყვარდე და მოკეთეს სძულდე, რად გინდა შვილი,

კოლი და თავი? -

ამდენ ხალხისგან მოძულებული, გასაგდები ხარ, როგორც ნაგავი. ჭკუა არა გაქვს, გრძნობაც არა გაქვს? რას შემოგვიჩნდი,

როგორც სახადი,

მე მოველი, რომ შენ დაინახო, დრო აღარ ითმენს, მოგვშორდი, წადი.

(მომიტინგენი ერთხმად იმეორებდნენ: წადი, წადი)

ბი ა ბაჩიჩილაძე

სასაცილოა, მე ვარ უცნობი, სააკაშვილი კი ნაცნობია? თვითონ არ ვარგა, ჭკვას ვინ არიგებს, ყველა მის გვერდით ჭკვა ნაღრძობია? როგორ მომწონდა, ერთხელ სცენაზე, ერთად ვიმღერეთ „ვაგონი მიჰქრის“, უბრალო იყო და მეგობრული, ხალხს მოეჩვენა ვარსკვლავად ცისკრის. ნინო სუხიშვილს ხელი მოჰხვია, ვიფიქრე, როგორ მოყვარულია, ახლა ვრწმუნდები, ნდობა ხალხისა, გაქურდულია, მოპარულია, იმავე ხალხს როგორ შემოუბრუნდა და შვიდ ნოემბერს⁵ გაზით მოწამლა, რა დაუშავა მიტინგზე მყოფმა ბავშვმა, მოხუცმა უმწყო ქალმა? როგორ სცოდნია მას სიყვარული და მოფერება საკუთარ ერის, გამოჩნდა, როცა სამმართველოსთან⁶ ისმოდა ჰანგი ტყვიის სიმღერის, რომელი ერთი უნდა მოვთვალო მკვლევლობები თუ სახლში მიხტომა, ბევრი უთმინეს და საბოლოოდ ზიზლი მოიმკო მიშამ მიტომა. თვითონ მეც მომხვდა. რა დავაშავე სამმართველოსთან, ქვეყანამ ნახა, არა მხოლოდ მე, ყველა იქ მყოფმა ეს კადრი გულში შემოინახა, წიხლებით შემდგნენ, დედა მაგინეს, „სპეცრაზმელებმა“, ნიღბიანებმა, „მიშას“ ყვირლით ეშხში შევიდნენ და მოინდომეს დედებთან შეხება. მე ბურჯანაძის მადლობელი ვარ, ნინოს ქალობით აღტაცებული, როგორ მოზომა, როგორ სიმტკიცით, ხალხი დააცხრო აღშფოთებული, რომ არა ნინო, იქ მოხდებოდა დიდი სისხლის ღვრა და დიდი ცოდვა. იმ ნიღბიანებს, გაბრუებულებს ჟინს უმატებდა სისხლი და ბოდვა, მაგრამ გადავრჩით, მადლობა უფალს, მადლობა ნინოს და მის ქალობას

5 მხედველობაშია 2007 წ. 7 ნოემბერს მომიტინგეთა დარბევა.

6 2009 წ. 6 მაისს, გიორგობა დღეს, პოლიციის თბილისის სამმართველოსთან მისულ ხალხს რეზინის ტყვიები დაუშინეს.

გიორგობა დღეს, ორივე მხარე, უნდა ლოცავდეს ღვთის დიდ წყალობას.
26 მაისს, შესაძლებლობა იყო, დაგვესვა უნდა წერტილი.

ასი ათასი გულ ანთებული და ერთი მუჟა ტვინ აწყვეტილო,
რომელი, რომელს დააჭარბებდა ან ვისი იყო ქვეყანა სიმართლე.
უკუღმა მოქმელს და უკუღმა განმსჯელს, გამოელიოს თვალში სინათლე.

რამ დაგვაოკა? რად არ ვინდომეთ ძალაუფლების ხელში აღება?

ვინც რამე იცის, ვინც რამე ნახა, არ არი ძნელი ამის გაგება,
ქალაქის მერმა, სახელს არ ვიტყვი, უგულოა თუ უგულავაა.

პირჯვარს რომ იწერს, სანთელს რომ ანთებს, ლოცულობს

მაგრამ შიგნით გულქვაა.

სასულიერო სასწავლებელი დაამთავრა და არა სწამს ღმერთი,
გარედან სათნო, ტკბილ მოუბარი, შინაგანად კი ეშმას ნაერთი,
ღვთის სახლს შეჰბედა, წმინდა პატრიარქს, ურცხვად მიეჭრა,

ტყვედ აიყვანა,

ტელევიზიამ კიდევ უჩვენა, როგორ შევარდა, არ დაახანა.

მრევლს რაღა გვექნა, ჩვენი იქ მისვლით, პატრიარქს გვერდით

არ დავდგომოდით?

სააკაშვილი და უგულავა ხომ არ ვიყავით, ღმერთს ვერ დავგმობდით,
პატრიარქს სურდა მრევლთან გამოსვლა, მრევლის დალოცვა და დარიგება,
ესეც არ მისცეს უღმერთობმა, რწმენის ასეთი თუ აქვთ გაგება!

ტვინაწყვეტილთა ურწმუნო ბანდა, იმ დღეს გადარჩა ხალხის რისხვასა,
მიხვდნენ, ტაქტიკა თუ არ შეცვალეს, ვერ გაუძლებენ შეტევას სხვასა,
ამიტომ იყო, რომ თხუთმეტ იენისს, ხალხს უყელეს და დაუწყეს ცემა,
სააკაშვილის მსგავსი გმირობა, თაობებს ზღაპრად გადაეცემა.

თუ ვინმეს რამე ჰქონდა საეჭვო, რაც დაინახა, ხომ გახდა ცხადი,

შემოგვიერთდეს, ერთხმად შევძახოთ, სააკაშვილო, წადი და წადი!

(მომიტინგენი ხმამალა: წადი, წადი)

შალვა ნათელაშვილი

მე მიხარია თქვენთან შეხვედრა, ვხედავ არა ხართ ჩემთან გულგრილი,
ხალხის შვილი ვარ, ნათელ აზრს ვთესავ, ამიტომაც ვარ ნათელაშვილი,
ნათლად გითხარით, სანამ დრო იყო, ნუ ვირჩევთ მიშას და ნუ ვენდობით,

ასეთ ტიპებს ვცნობ, დაულაგებლებს, ვაკვირდებოდი ამასაც წლობით, კაცი, რომელიც პირველკლასელებს, კვირა დღეს, სკოლის კლასში იბარებს, ხალხს გაქცეული, ბავშვებს „აბოლებს“, არც დაიმორხცვებს, არც დაიზარებს.

თბილისს გაუბრბის, ბათუმში ჩუმად ბოზობს და ლოთობს თუ ენდომება, ვითომ ხალხს ხვდება, ამბებს გებულობს, მაგრამ ამ ხალხთან არ ედგომება. ცირკი დახურა და ცირკის გარეთ, კლოუნი დარჩა უმუშევარი, თელავს ჩავიდა და წარმოდგენა, ხალხს გაუმართა სწორუპოვარი, დადგა ურემი, ზაპოროჟეცი, იქვე მოსკვიჩი და ვოლგა ძველი, ტრიბუნას შეხტა, ხელი გაშალა და წამოიწყო სიმღერა ვრცელი: ძმანო კახელნო, ახალნო, ძველნო, სტუმრის მოყვარე, ადათთა მცველნო, ოჯახთა გზირნო, ვენახში ვირნო, შრომაში მგელნო, გმირნო და ქველნო, უნდა გახაროთ, მსოფლიო ბანკმა, უკანასკნელი გადასცა ცნობა, საქართველოში საქმის ჩაწყობამ, საქმის კეთებამ, ტრიალმა, ძმობამ. წინ წაიწია, მთელ მსოფლიოში, მეთაფე ადგილს მიუახლოვდა, ეს იმას ნიშნავს ურემი გქონდა, ვირი რომ გყავდა, ბალახსაც სძოვდა, მერე იყიდე, „ზაპოროჟეცი“, ვირიც დატოვე, „მოსკვიჩსაც“ ეცი. ბოლოს ვოლგაში ფეხი ჩაყავი და დატრიალდი ფარაში მხეცი, მერე მე მოველ მხეცებში მხეცი, და მერსედესში გადაგიყვანე, პროგრესის მაღლი გაგიზიარე, მაგრამ გამომრჩა შუქნიშნად მწვანე, მალე შუქნიშანს ჩავრთავ და ნახავთ, ვისთვისაც დედა მიტირებია. მათში კახელებს გამოვარჩევდი, გამიძღონ მართლა თუ მაგრებია, ერთი ამბავი ხელს გვიშლის ფრიად, გომბორზე გზა მაქვს მხედველობაში, დღეს გადავაწყვიტე, ამ გზას გავიყვან თუ გადავასხი ღვინო ხახაში, თქვენ მალე ნახავთ თბილისი თელავს, ახლო გაიცნობს შეუერთდება, მის გარეუბნად გადაიქცევა, ჩემი ოცნებაც ასე ახდება. თქვენ არ იფიქროთ „პახმელიაზე“ ვარ და ამიტომ ამ ხმაზე ვმღერე, ტურიზმი მინდა ავალორძინო, ცივის მთა ჰქონდეთ შორით სამზერი.“ ახლა კვითხულობ, ძმებო და დებო, ეს პრეზიდენტი გეამაყებთ? ის, ვინც ზო-ს იტყვის, ჩასაქოლია, ისიც, ვინც ამ ხმას კიდევ აპყვება. გეუბნებოდით, არ გინდათ მიშა, სხვას რაზე ეძებთ, მე აქ არა ვარ? არ დამიჯერეთ, ვერ შეიშნოეთ, მშრომელთა დამცველს რით არა ვვავარ? სააკაშვილი როცა ფასებს ზრდის, ვინ აკრიტიკებს, შინაარსს ხვდება,

როცა ყოველდღე ქეიფობს, მრუშობს, ვინ მიუხტება და წინ დახვდება? დროა გავერკვეთ და არჩევნები ვადაზე ადრე დავანიშნინოთ, არ დავგვანხმდება? სახლში მივუხტეთ, წადი ვუყვიროთ და შევაშინოთ. თქვენ საკნებს რომ დღამთ, დადგით მიშასთვის, საკანში არის მისი ადგილი, თუ გეძინებთ, მე ამირჩიეთ, უცებ გახდება ყველა ადვილი, მაგრამ მანამდე არ დავიზაროთ, და ლიდერებმა კენჭი ვუყაროთ, ჩვენში ვინაა პირველ მეორე, განვსაზღვროთ, იქვე ძირი ვუთხროთ, დავიწყეთ რითი? მხარი მომეცით და პრეტენდენტი გავხადოთ ცხადი, წინ წავიმძღვანოთ, მიშას მივადგეთ, შევძახოთ გეყო, წადი და წადი!

(მომიტინგენი ერთხმად: წადი, წადი)

ეკა ბესელია

ბატონმა შალვამ თქვა პრეტენდენტი და ვერ უარყო ჭეშმარიტება, ის, რაც გვალელებს, რაც გვამიტინგებს და ის სურათი რაც იხატება ოქრუაშვილის დაწყებულთა, ოქრუაშვილმა მისცა სტიმული, რასაც ჩვენ ვითხოვოთ, რისთვისაც ვიბრძვით, წინასწარ იყო ოქროსგან თქმული, მერე რა, დღეს რომ გვერდით არ გვიდგას, მიტინგებს შორით თვალ-ყურს ადევნებს, მისი იქ ყოფნა სასურველია, აქ ძალას, გვმატებს, საქმეს არა ვნებს, თქვენ გაიხსენეთ პირველად ვინ თქვა, პირველი ქურდი პრეზიდენტია. ადრე კგბ-ს აგენტი იყო, ახალ ცრუ-ს რეზიდენტია, რასაც ეტყვიან, იმას აკეთებს, ქვეყნის საქმეს რა გამოაკეთებს, მოპარულს თავის დამქაშებს უყოფს, მათვე აბარებს განძის საკეტებს, მან მოინელა ზურაბ ჟვანია, პატარკაციშვილს მოუღო ბოლო. ახალ მსხვერპლს ეძებს გასაძარცვავად, წინამორბედებ რომ მიაყოლოს, ირაკლიმ იცის მისი ამბავი, გვერდით ედგა და წლობით იცავდა, ქართლელი არი, ნაღდი ტეტია⁷, ვისაც იტანდა, იმას მიჰგავდა. ვეღარ გაუძლო არაკაცობას, სამშობლოს ძარცვას, ქართველთა გმობას, ბრძოლის ბილიკზე დროშა აღმართა და ჩვენგან ითხოვს მასთან ერთობას, პრესიდენტს მხოლოდ იგი აშინებს, მოელანდება და არ აძინებს, დღევ არ ასვენებს მისი სახელი, თუ ხმას მიაწვდის, კიდევ აგინებს.

⁷ ტეტია – გულუბრყვილო, მიმნდობი, მართლის მთქმელი, ზოგჯერ სიტუაციას ვერ მორგებულნი.

ნახეთ, ირაკლიმ რა მოიგონა, ვითომ, აიღო აქეთ ბილეთი. თვითმფრინავს ჩაჯდა და გამოფრინდა, ამას ხედავდა ხალხი მილეთის, სინამდვილეში არ გამოფრინდა და ამის მერე, იცით, რაც მოხდა? – ვაზიანს დასვეს, ალყა დაარტყეს, სიმართლე, როგორც ჭორი გამოხდა, ეძებეს ყველგან ოქრუაშვილი, ბარგი გაჩხრიკეს და მგზავრი ყველა. გაცულებულნი დარჩნენ მდეგრები, ვინც უთვალთვალა, ვინაც უყვლა, ვინ უნდა იყოს ჩვენი ლიდერი თუ არა იგი, ვინაც გმირია, ვინაც ტირანი მწარედ ამხილა და ჩვენთვის თავი შეუწირია, მასთან თანხმობით შედგენილი გვაქვს ბრძოლის პროგრამა და განაცხადი, რომლის მოთხოვნა არი ნათელი, მიშა გადადექ, წადი და წადი!

(მომიტინგენი იმეორებენ: წადი, წადი)

ენიო ბურჯანაძე

მე ჩემს ხალხს უნდა მოვუბოდიშო, დარდი დამყვება თავში სახალი, თუ რამ შევცოდე, მინდა იცოდეთ, შეცდომები მაქვს ძველი, ახალი, მეორე პირი სახელმწიფოსი, შევარდნაძის დროს ვიყავი ჯერაც, ნათლია არი, ბრძენი კაცია, გამოცდილია და მისი, მჯერა. ისე გამოდის, მას გადვუდექი, სააკაშვილის გვერდით დავდექი, გორას გავექვცე, რალაც მიზეზით, ვაკე მეგონა, წინ დამხვდა ბექი, მიზეზი იყო მისი მთავრობა, მას გარს ეხვია ყვავი, ყორანი, ძარცვავდნენ ხალხს და გაჰქონდათ შორეთს, არ სჭირდებოდათ
ზღვაზე ბორანი.

მეზიზღებოდა ის გარემოცვა, იქვე ნათლია მეცოდებოდა, ოპოზიცია მეძალეებოდა შინაგანი ხმა მედავებოდა, ამიტომ იყო თუმცა ვიბრძოდი, თვალი მრჩებოდა, ფეხს მივათრევდი, გული თუ გრძობდა ბევრს წავართმევდი და მთელ მონაგარს
ერთს მივართმევდი.

საკაშვილსაც ვუთმინე წლობით, სულ ყველა მასხოვს რიგით
და წყობით,

ყველა მოგვხიბლა უბრალოებით, ღარიბთა ძმობით, გულის საწყლობით. რომელი იყო, მხარს არ უჭერდა, ქურდებს, ყაჩაღებს როცა იჭერდა, იაფი უნდა გვყავდეს მთავრობა, იძახოდა და „პოზას“ იჭერდა, განიმტკიცა რა ძალა-უფლება, მობეზრდა მყისვე ღარიბთა ხლება, ახალ სასახლის იწყო შენება, კადრების რბევა და განახლება.

ადრე არავის რომ არ გვაცნობდა და ნათესავად არავის სცნობდა, მათი ბუნება კარგად იცოდა, რა მოხდებოდა, ეტყობა, გრძნობდა, ყველა უწესო და ხარბი ჰყავდა, მამულის ერთგულს არავინ ჰგავდა, ქვეყნის ხაზინას ჯარად მიაღდგენ, ჯარაზე ყველა თავისთვის რთავდა. სულ ყველა ვიცი, მოვა დრო ყველას, ნიღაბს ჩამოვგლეჯ,

მზის შუქს ვანახებ,

ვინც რა მიიღო თუ მიიტაცა, დავაბრუნებ და მწარედ ვანახებ, ზურა ჟვანიას ამბავსაც ვიტყვი, სიმართლე ხალხმა უნდა იცოდეს, მძარცველების და მკვლელების ფეხქვეშ მოშობელი მიწა უნდა იწოდეს! დიღხანს ვუთმინე, ხანგრძლივ ლოდინში, მეც მომივიდა დიდი შეცდომა, წყნეთის აგარაკს, უარი არ ვთქვი, რაკი პრეზიდენტს ასე ენდომა, მე ახლა ვიცი ეს იყო მახე, როგორ ნაგები, მივხვდი და ვნახე, აივსო ჯამი მოთმინებისა, რაც გადამხდა და შემოვინახე.

წყნით ვილოცე და ცრემლი ვღვარე, მოვინანიე შინა თუ გარე, ვფიცავ ქალობას და ქართველობას, არ დაგჭირდებთ თქვენ სხვა დამხმარე მედგრად ვიდგები სადარაჯოზე, ქვეყნის და ხალხის ჭირის ზიარი, თქვენი შვილი ვარ, სხვაგან სიცოცხლეს, მე მირჩევნია თქვენთან ზიანი. მე მოგიწოდებთ, შევერთდეთ ყველა, წარსულის ცოდვა

გვერდით გადავლოთ,

საერთო ძალით ტირანი დავცეთ, თუ საჭიროა, თავიც კი დავდოთ. მე მოვუწოდებ აქ მყოფ ლიდერებს, საერთო აზრით გავერთიანდეთ! ნუ დავიშლებით, არ ვუღალატოთ, ვისაც რა გვანდეთ, ვისაც რა ვანდეთ, ხელისუფალი კვლავაც ეცდება, რომ დიალოგზე წამოგვიკიდოს, დაგვათითოოს, ცალკ-ცალკე მოგვსპოს, ნავთი დავგასხას,

ცეცხლი გვიკიდოს.

მე კარგად ვიცნობ მიშას ილეთებს, მერაბიშვილიც არ გამომრჩება, ვინც მიენდობა, გაუცუდდება, დამარცხებული ბოლოს დარჩება. დრო გვაქვს და რატომ უნდა ვითმინოთ და ამოწურვას ველოდოთ ვადის, საქმე ბოლომდე მისაყვანია, უნდა შევძახოთ: წადი და წადი!

(მომიტინგენი ერთხმად იმეორებენ: წადი, წადი)

ბუბაზ სანიკიძე

კარგად ვიბრძოლეთ, სახეზე არი, განვლილ ეტაპის უტყვი შედეგი. ჩვენი ვალია, არ შევისვენოთ, დავლაზოთ ბრძოლის ზღუდე შემდეგი.

კონცენტრაცია ჩვენი ძალების თბილისში იყო და დავიპყართ. ოპოზიციას ეკუთვნის ცენტრი, ყველა მინისტრის ბაგა-საყარი. მეფის სასახლე ალყაში არი, თავად მეფე კი გაქცეულია, თვით ხერხემალი სახელმწიფოსი ნირ წამხდარია, წაქცეულია. ესაა ბრძოლის საწყისი ფაზა, ჩვენ ახლა უნდა სხვაზე ვიზრუნოთ, რეგიონები შემოვიაროთ, არავინ დარჩეს უპუროთ-ღვინოთ, ჩვენ რომ აქ ვიბრძვით, იქ სამეგრელო, მეგრელთ გარეშე დარჩენილია, აჭარა გველის, ხულო-ქედამი ბაცილა „მიშა“ გაჩენილია. ჩვენი სირცხვილი, მთელი გურია ფირალებს უხმობს, ვერავის ხედავს, კაბინეტებში გამაგრებულან, სახლებში ჩასვლას ვერავინ ბედავს, სვანები მზის გულს ეფიცხებიან, იქიდან აქეთ გვეფიცებიან, თუ ავალთ უშგულს, გულს გვიჩვენებენ, დროშებს გაშლიან, დაგვებდებიან. რაჭა იღვიძებს და ემზადება, ჭიორას ხაზი, რომ გაამაგროს, ქოთნის ლობიოს მოგვიხარშავენ, საკნებში ნამყოფს, ეგება, გვარგოს. მთლად იმერეთი შეკრებილია წყალწითელასთან, რესტორნის ახლოს. ჩავალ, მოვილი, ბავშურმა გრძნობამ, რომ გაიღვიძოს და განმეახლოს. იქიდან იწყებს ჩვენი ფორუმი და მერე იქნებ კახეთსაც მივწვდეთ, რაიონები თუ არ ავიღეთ, ვერ გავიმარჯვებთ, დროა, რომ მივხვდეთ. ჩვენ გადავწყვიტეთ, ფორუმებმა, კარ და კარ, სოფელ, სოფელ ვიაროთ, თბილისი უკვე დაპყრობილია, ეს აზრი ყველას გავუზიაროთ. როცა სოფლებსაც ხელში მოვიგდებთ, როცა ქვეყანა ჩვენი გახდება, სააკაშვილი, მერაბიშვილი, ბანდის წევრებთან ერთად წახდება. ჩვენ დღეის შემდეგ თუ არ გამოვჩნდით მიტინგზე, არვინ ინერვიულოთ, სუფთა ჰაერი გვინდა ჩავყლაპოთ თან დავისვენოთ სოფლად უფულოდ. ვიცი მოგველის მედგარი ბრძოლა, გვჭირდება ძალთა მობილიზება. მეომრები გვყავს გამზადებული, ომი ყოფილა ქართველთ თვისება, ამას რად ვყვები, ხმა მისწვდა სმენას: ოპოზიცია „ჩამოიშალა“. აღარ გვაქვს ნდობა ერთმანეთისა, მძიმე ბრძოლებში დაკვარგეთ ძალა. არა და არა, კი არ დავსუსტდით, არ დავიყავით და დავიშალეთ, პირიქით არი, ძალა მოვირთეთ, ჯანზე მოვედით, ფრონტი გავშალეთ, ასე სჩვეოდათ ჩვენს წინაპრებსაც, ვინაც ვიცით, და ვინაც შევაქეთ, უქარქაშო ხმლებს ვინც აელვებდა ქართლოსისა და ეგროსის აქეთ, ვისი გორის ვართ, არ გვავიწყდება, არც ის, რა არი დღეს საბრძოლველი. ფორუმი მიდის ამ მიზნისაკენ, მიზანი არი ყველი ქართველი.

ზოგს ჩვენი არ სწამს, ზოგი ხელს გვიშლის, ზოგს ჩვენი სულაც არ ენაღვლება, მთავარი არი, ერი შევკრიბოთ, დაგვიფასდება დიდი წვალეობა. ხვალე იწყება ახალი ფაზა, ხმა მლაღადებლის ზეცამდე აღის, ომახიანად შევძახებ მიტომ, სააკაშვილო გადადექ, წადი!

(მომიტინგენი ერთგულად იმეორებენ: წადი, წადი)

(ჟამთა მროველი სტოვებს მიტინგს და ლეონიძის ქუჩისკენ გაემართება)

ჟამთა მროველი

დიდი ამბები ირგვლივ ტრიალებს, მზე რომ ამოდის, ცეცხლად ბრიალებს, პოზიცია თუ ოპოზიცია, ცეცხლი ვის დასწავს, გაატიალებს, გამძაფრებული ერთ-ურთის კილვა, შეძახილები, ლანძღვა-გინება, ჩვენ თავს რისხვავა ზეცით მოსული, ჩვენი დაღუპვა ღმერთმა ინება? დაკარგულია ადათი-წესი, შვილს აღარ აწყობს მშობლის ნათესი, ძმა ძმას არ ინდობს დასამცირებლად, მზად აქვს ორივეს აბელი-კვესი, დაბნეულია ხელისუფალი, წართმეული აქვს ნება და ძალი და მაინც იბრძვის თავგამოდებით, მონიშნული ჰყავს მსხვერპლად მრავალი. სახელს ეძებდა, სახრავს მიადგა, ვერ დაიოკა თავი უძღები, მოთოკა წვრილი მესაქმე, ქურდი, ამეფა დიდი ქრთამის ამლები. ხალხში დადის და ხალხს ვერა ხედავს, რიდი არ იცის, ყველაფერს ბედავს თუ არ შეცვალა სავალი კვალი, გადაეყრება ბოროტსა და ავს, მე მაგონდება ძველი ამბავი, იყო აღრეან იმპერატორი, უყვარდა რომი, იქ სეირნობა, რომ მოეძებნა თავისი სწორი. ერთხელ, მოხუცი გადუღდა გზაზე, გასაუბრების იყო მსურველი, ახლა ჩვენ მეფეს არა სცალაია, უთხრეს მცველებმა, მოჰკიდეს ხელი. არ უნდა გერქვას იმპერატორი, თუ კი მოხუც ქალს ვერსა გაუგებ, დიდს და პატარას არ ეყვარები, საკუთარ თავსაც წერას აუგებ, შერცხვა, დაიბნა იმპერატორი, ბოდიში თქვა და ქალთან ჩამოხდა. შერიღგენ, დიდხანს ილაპარაკეს, რა აწუხებდა, მის თავს რა მოხდა, მოხუცი ქალი რა სათქმელია, ასი ათასი არის მსურველი. სააკაშვილი რომ მისულიყო, ვით პრეზიდენტი და ქვეყნის მცველი, თუ აღრიანეს ერთ ქალის შერცხვა, ამას ათასის არა რცხვენია. ცემა, მკვლელობა, დაპატიმრება, რაც ხდება, მისი ჩანადენია.

ეს მიტინგები როდის მორჩება, ხალხს მიეცემა შვების უფლება, იქნება მოხდეს რამე ცვლილება, ქვეყნის საშველს რომ დაეუფლება. მიტინგზე ვიყავი ნება არ მომცეს, გამოვსულიყავ, მეთქვა ნუგეში, ვისთან აქვთ საქმე, ასე რად ხდება, ტალახში სხედან წვიმის გუბეში. კარგია, როცა ხალხისთვის იბრძვი, სხვის სატიკივარი გულზე გედება. მაგრამ არ უთხრა რას რითი შეცვლი, რა არის ღმერთთან შენი ვედრება, ისე გამოდის: ამირან გულში მღეროდა, მთას ბანს ეხვეწებოდა.

ხმა ამოეღო, მთასაც გაეგო, რა წახდებოდა, რა მოხდებოდა, სამი თვე არი მიტინგს აწყობენ და მხოლოდ „მიშა წადის“ ამბობენ, ასი ათასი ბანს ეუბნება, რასა სჩადიან, მაინც ვერ გრძნობენ, დალოცვილებო, უთხარით ამ ხალხს, რა გაქვთ მიზანი
და რისთვის იღწვით,
წართმეულიდან რას დაუბრუნებთ, ახალს რას შექმნით
და რისთვის იწვით.

ასე გამოდის, ან არ იციან, ან ვერ დააწყეს ერთი მიზანი, მიღი მიტინგზე, არას გეტყვიან, მაგრამ მიხვდი და ამოიცანი, ასე არ ხდება და არ გამოვა, მოდი, თვეობით ჩუმიდ იდექი, ცოცხალ კაცს უნდა ცოცხალი სიტყვა, არ არის კუნძი,
არც ღვინის ლექი.

მახათმა განდის მეთოდით ბრძოლა, უნდა იცოდნენ ვისთან გამოვა, წადი, წადიოს მაძახებელნი, იმისთვის არის გროვა და ხროვა. წავალ, მოვუსმენ აქუბარდიას, რამ სასიკეთო იქნებ გავიგო, დაფარულს მივხვდი, გამოვიცვალო, და იმედების კომპი ავიგო.

(ტელეარხ „კავკასიის“ სტუდია. ედუარდ შევარდნაძე და დავით აქუბარდია)

აჭუ

ბატონო ედუარდ, თქვენი სტუმრობის მოხარული ვარ და მსურს გარკვევა, აღრე ჩვენს ეთერს არა სწყალობდით, რატომ შეცვალეთ წესი და ჩვევა?

ე. შევარდნაძე

გითხრა სიმართლე, ბოლო ხანებში, ტელევიზიებს ველარც კი ვარჩევ, ბოლოს „იმედი“ როცა დახურეს, ყველა ერთს ამბობს, სხვას არას ვამჩნევ.

ზოგჯერ შენ გისმენ, შენი სტუმრებიც, უფრო კრიტიკულ
აზრებს ამბობენ,
მსმენელები და მაყურებლები თქვენგან უფრო მეტს სცნობენ და გრძნობენ.
ორველაშვილი და ყოლბაია, ვახტანგი მყავდა მხედველობაში,
რომ გამოვიდნენ და მოვისმინე, აქეთ წამოსვლა დამიჯდა ჭკვაში.
თანაც რატომღაც, ყველა სხვა არხმა, პირი შეკრა და არა მწყალობენ,
სიმართლეს ვიტყვი, ალბად იციან, გავაკრიტიკებ – ამასაც გრძნობენ.

აჭუ

დიდი მადლობა შეფასებისთვის. ზაფხულია და ომის ამბები
გონებას ცუდად მიეძალება, თუ ვინმე არი ამის გამგები,
მაინტერესებს, არა მხოლოდ მე, გონება არი ყალფზე დამდგარი.
ავგისტოს ომი არ მომხდარიყო, შეიძლებოდა რაღაც ამგვარი?

ე. შიშვარდნაძე

მე მოკლედ ვიტყვი, მაგრამ მოკლესაც, აქვს შინაარსი და შესავალი,
სამ საუკუნეს თუ გადავხედავთ, საინტერესო მოხდა მრავალი.
სტავროპოლის და ყუბანის მხარე, ვოლგა-დონამდე ვრცელი მიწები
მთიელებს ეპყრათ, კავკასიელებს, ჰქონდათ სამშობლოდ დასაფიცები.
რუსეთმა ძალით ყველა აოტა და მიაჯაჭვა კავკასიის მთებს.
მათ ადგილებში რუსი ჩასახლდა, ვეღარ მოისმენ სხვა ხალხების ხმებს.
აფხაზთა მთებშიც ლტოლვილი მოწვა, აფსუა არი მათი სახელი,
მთის ხალხი, მთაში დათარეშობდა, და ბოლოს გახდნენ
ზღვისაც მნახველი

რუსებმა მოსპეს ყველა უბიხი, დიდი მიწები ათავისუფლეს
რუსი, სომეხი ჩამოასახლეს, თქვენი იყოსო თან ასე უთხრეს:
ფსოუს ზევიდან ნოგოფსუხომდე⁸, ლენინმა რუსეთს გადაულოცა,

8. ნოგოფსუხი – ამჟამად ასე ეწოდება მდ. მცირე
ხაზარეთისა, უფრო ადრე ლაია. ზღვასთან მისი შერთვის ადგილს
ციხეს პომპეუსმა ნოკოფსია უწოდა. აქ მთავრდებოდა იმერეთის
სამეფოს, სამეფრელოს სამთავროს ტერიტორია. საჭ. საზღვრების
დახასიათებაც იწუებოდა ნოკოფსიიდან. ამ ფაქტს აღნიშნავდა
რუსი დიპლომატი და მოგზაური ვ. ტატიშჩევი: «Паче же мною,

ათსუას მისცა ქვევით ქვეყანა „რევილუცია“ მოაწყო როცა, ათსუებს მისცეს შეღავათები, აფხაზ-მეგრელებს დედა უტირეს, შემდეგ უწოდეს ყველას აფხაზი და სამომავლო გზები უჩინეს. დღეს ყველა ერთად არი აფხაზი, ჩასახლებული ყველა მთიელი, აფხაზი როდის, ვის, რატომ ერქვა, ნათქვამი რჩება რამ ცარიელი.

აჭუ

ბატონო ედვარდ, რაც თქვენა ბრძანეთ, ახლა ვის ახსოვს, არის წარსული, დღეს ვინც აფხაზობს, ვინც მათ მთარველობს, მათთვის აზრია ვადაგასული აწყმოს მივხედოთ, როგორ დაუშვით აფხაზ-ქართველთა გაუცხოება, ორივე მხარეს რატომ გაისმის წყველა-მუქარა, მოთქმა-ვაება.

ე. შივარდნაძე

მე კარგად მახსოვს, ვიყავ ჭაბუკი, და არც ბერიკაცს დამავიწყდება ხრუშჩოვმა მისცა მტრობას სათავე, სანამ რუსი ფლობს ეს არ შეწყდება ც. კ. – მდივანი ვიყავ და ვიცი, კგბ აფხაზ კადრებს რომ ზრდიდა თან უნერგავდა: ძველი ერი ხართ, მუდამ წყვეტავლით ვარსკვლავებს ციდან თქვენში დაირწა სიბრძნის აკვანი, თქვენგან გავრცელდა წერის კულტურა გუნდრუკის, კმევამ, ბევრი დაათრო, ჭკვა აურია და გაუხურა. ძმა ძმას აჩხუბებს, სოფელი სოფელს, შუღლს შუღლი მოჰყვა, მტრობა მიება, რუსმა დაიწყო, რუსმა წარმართა, წერტილიც დასვა გაუცხოებას.

აჭუ

მაგრამ ხომ იყო აფხაზთა შორის ნათელი აზრიც და შემართება, იმის გაგება, ვინ არის მტერი, ჩემგან რა უნდა, რას მემართლება?

часть Мингрелии северная, которую турки и кабардинцы имеют абхаза, наши древние именовали обези. Ныне оной большую часть кубанцы населяют.» ამჟამად საქართველოს ეს ნაწილი რუსეთის კრასნოდარის მხარის სოჭი – ტუაფსეს მხარეა.

მ. შემპარლნაძე

განა არ იყო, განა არ არის, განა არ ცოცხლობს იმის გაგება, აფხაზ-ქართველთა ძირძველი ძმობის, ვის რატომ აწყობს, ასე ძაგება. პირველი ომის წინა პერიოდს, დემოგრაფია იყო ასეთი: აფხაზური და ქართული სისხლი იყო საერთო წვეთი და წვეთი, მოსახლეობის უმრავლესობა გვართ, სახელით იყო ქართული. აფხაზ ქალების ნაშობნი იყვნენ, ძუძუნაწოვი, წელგამართული. უმცირესობა თუ აფხაზობდა, დედები ჰყავდათ ჩვენი ქალები. საერთო ჭირი, საერთო ლხინი, ერთად ნაწრთობი და ნაწვალეები, გაუცხოება რუსმა ინდომა, ერთად მივეცი, საშველად ხელი, იქით და აქეთ ბევრი აღმოჩნდა ენის ამყოლი, ბეცი, სულელი.

აჭუ

ბატონო ედვარდ, საბაბი იყო რკინიგზის ძარცვა, მას მოჰყვა ომი. ღირდა? ყოველი იმ სისხლის ფასად, გაქვზებულნი, რომ იყვნენ მდომი?

მ. შემპარლნაძე

მეც მიფიქრია ბევრი ამაზე, რად ვერ შევძელით მშვიდობის დაცვა, სხვამ თუ არა, მე კარგად ვიცოდი თუ რას ნიშნავდა რკინიგზის ძარცვა. ეს არ იკმარეს და გუდაუთის სამხედრო ბაზა გააძარცვინეს, ტანკები მისცეს და ქვემეხები, რუსთ საყვედური არ ათქმევინეს. ჩვენ მხარეს იცით, ბოლომდე მაინც ძალა-უფლება არ მეკუთვნოდა, იარაღს ფლობდნენ თენგიზი-ჯაბა და სჩადიოდნენ რაც კი უნდოდათ, მე ვერ შევძელი მათი მოთოკვა, შედეგად იცით მივიღეთ ომი. რუსი მართავდა იქით და აქეთ, შუამავალიც იყო სანდომი. მე ერთში შევცდი და ეს შეცდომა სანანებელი დღემდე გამიხდა, ნოდარ ნათაძე მეუბნებოდა, არ ვუჭერებდი რასაც ის მიხვდა. თქვა, რუსი არი მტრობის დამთესი, ახლაც რუსია ბრძოლის მოთავე, გამოვაცხადოთ ის აგრესორად, აფხაზ-ქართველთა მიწის მოდავეთ. მე უარყავი, რადგანაც ელცინს კარგად ვიცნობდი, ვივარაუდე, ასეთ დროს რუსი არ დაგვინდობდა, გადმოლახავდა თბილისის ზღულდეს.

დიდ დანაკარგებს ვარჩიე ცოტა, ახლა ამ ცოტამ კიდევ იმატა, ბოლოს ის მოხდა, რასაც ამბობდა ნოდარ ნათაძე, ენაკვიმატა, დღეს საქართველოს ორი საუნჯე ოკუპანტისგან წაღებულია, როგორაც აწყობთ, მას დაარქმევენ, შორი ზრახვები ჩადებულია.

აჭუ

შარშან აგვისტოს სააკაშვილმა გაიმეორა ძველი შეცდომა? თუ სხვა რამ იყო ღრმად ჩადებული და ვერ დაიცვა საჭირო ზომა?

ე. შემპარლნაძე

ვინა ჰკითხავდა ქართველთა მხარეს, ტკბილი უყვართ თუ ირჩევენ მწარეს, ძლიერთა შორის შეთანხმებული, ვის შეუნგრევდა და რომელ კარებს, ის, რომ პრეზიდენტს ჰქონდა სურვილი, უკან მიეღო ოქროსურვილი, გასაგებია, მისაღებია, მაგრამ აჭიღო გოლიათს ჩვილი?

ისეც ცხადია, წასაგებია. ჩვენ რომ გავიგეთ, მან არ იცოდა? ან არ ესმოდა, ან ვერ ხედავდა, შიზოიდური ცეცხლით იწოდა? არა. სულ სხვა რამ საფუძვლად უდევს, არ მცოდნეს ფიქრი

ჭკვას გამოუღლევს ზედაპირული, ჭორად ნათქვამი დაემსგავსება უძღვებს და უღლევს.

აჭუ

გასაგებია. რატომ ვამტკიცო, რაც გამიგია, მაგრამ არ ვიცი, თვითონ განსაზღვროს რა ვერ შეიძლო, რასაც ელტვოდა და მისცა ფიცი,

მაგრამ მეორე არი საკითხი: გამოსავალი ხომ უნდა ვნახოთ, არ შეიძლება მხოლოდ ძველს ვსდიოთ, მტრობა მუდმივად შემოვინახოთ. ამას წინ იყო, რომ გორბაჩოვმა, შორიდან რჩევა შემოგვიძახა, სამ ერთეულის ფედერაცია, გამოსავალის სახით დასახა.

გორბაჩოვი ხომ ბრძენი კაცია, კარგად იცოდა, რასაც ამბობდა. ეგებ, მედვედევს შეუთანხმდა, ან პოზიციას თქვენსასა გრძნობდა, ვფიქრობ, შემდეგი, თქვენი ჯერია, ყოფილმა ყოფილს ხმა მიაწვდინოთ. მეგობარი და თანამებრძოლი, არ ალოდინოთ და აწყენინოთ

მ. შემპარლნაძე

მე მოხუცი ვარ, ყოფილის აზრებს, ახლების უნდა სულ სხვა მიდგომა, თქვენც შეგიძლიათ, ტელევიზიებს, აზრი გამოთქვათ, მიიღოთ ზომა. მე კი გორბაჩოვს თუ კი შევხვდები ან ტელეფონით
თუ აზრებს გავცვლით,
ყველა საკითხზე ვილაპარაკებთ, ამბებს გავიგებთ,
საფიქრალს დავცვლით.

აჭუ

ბატონო ედვარდ, ერთი საკითხიც, უნდა გკითხოთ
და პასუხს მოველი,
მთელი ზაფხული შფოთავს ქვეყანა, დამნაშავეა მითხარ რომელი?
და ამას გარდა, ერი შესძახის წადი, წადიო და არ იღლება,
თუ კი არ გესმის შენი ერის ხმა, პრეზიდენტობა როგორ იქნება?

მ. შემპარლნაძე

დავით, იცოდე, კიდევ ვიწოდე, მე ამ საქმეში არ ჩავერევი,
არცა მჩვევია ფუჭი ჭიდილი, რასაც ვერ ავწევ და მოვერევი,
ყველა ვიცოდე, ყველას ვსაზღვრავდი, როდესაც ქვეყნად
ვიყავ პირველი,
აღელვებულ ხალხს არ გავუბოდი, ბევრია ჩვენში ამის მხილველი.
თუ პირველი ხარ, პასუხისგებაც პირველმა უნდა გაინაწილო,
არ არის წესი სხვას დააბრალო, შურისძიება მით აიცილო.
მხედართმთავარი ომს რომ წააგებს ან თავს მოიკლავს ან გადადგება.
შენ დაიწყე თუ სხვამ ჩაგითრია, უნდა შეგეძლოს პასუხისგება,
ხალხი რას ითხოვს? ახალ არჩევნებს თუ მართალი ხარ,
მიეც უფლება,
ის გაიმარჯვებს ვინც ხალხს გაუგებს, ვინც ხალხის
აზრებს დაეუფლება
გაჭირვებული ერი რომ შფოთავს, ნუ შეეყრები როგორც სახადი,
რად გინდა ვისაც აღარ უნდისხარ, უნდა წახვიდე და ვეტყვი: წადი!

(გადაცემა მთავრდება)

ქამთა მროველი

ჰაი, დედასა, რას მოვესწარი, დატკბილებულა რაც იყო მწარი, ხელი დარია ასაკის ძალამ თუ სასიკეთოთ მოექცა მხარი?

რაც თავი ახსოვს, სხვის აზრებს სდევდა, რაც არ აწყობდა,

აგდებდა, ხევდა.

თანამდებობის სიყვარულის წილ, თანმხლები იყო ჭმუნვა და სევდა.

არ ანაღვლებდა მშრომელთა ბედი, არ იყო ქველი და შემოქმედი,

კარიერისთვის სწირავდა ყველას, ასეთი ჰქონდა გადასახედი,

მისი ცხოვრების ცუდი და კარგი, ბევრჯერ და ბევრგან დამიწერია

და ახლაც ვიტყვი: როგორიც იყო, ისეთი დარჩა, იმავ ფერია.

ახლა კი დროა, პრეზიდენტს შევხვდე, უნდა პატრიარქს

ცალკე ეახლოს,

ჩამოწოლილი მათ შორის ჩრდილი, შუქით გაფანტოს და განაახლოს.

ვნახო როგორი იქნება რჩევა, როგორ შეხვდება, როგორ ემთხვევა

ურწმუნო ვნახავ მორწმუნეთ რწმენას, რატომ გავუშვა

მსგავსი შემთხვევა?

(შეხვდება თემურს, მიდიან სამების ეკლესიისაკენ)

ღასკჰნა

აი, ბამბუჩო⁹, დამბაჩიანი,
ქართველზე მეტად არი ჭკვიანი.
არ უნდა ქება, პატიჟი, ხლება,
ჩვენს შორის მაინც ჩაესახლება.
ქალს გაგვილანძღავს, ბავშვს გაგვილახავს,
დედას გვიტირებს, მორჩილს თუ გვნახავს,
ჩვენი მთავრობა მას მიემხრობა,
ასეთი არი ფულის ოხრობა.
კრწანისი გასცეს, წაგვისი გასცეს,
არაგვი გასცეს, მამული დასცეს,
სადაც რა ნახეს ყიდეს და ყიდეს,
ჯიბე გაივსეს, თავს ცოდვა იდეს.
ვინ რა იცოდა, სულს ამოგვხდიდნენ,
დედასამშობლოს გაგვიყიდიდნენ,
უცხო ენაზე ჟღერტულებს ცოლი,
და ბაბილონის გახდა გოდოლი.
ჰეი, ბამბუჩო, როგორ ვიყუჩოთ?
გითხრათ, ამიგო, ბრატან და მუჩო,
ფეხზე არ დავდგეთ და არ გეუჩოთ,
თუ პრეზიდენტიც გახდა ბამბუჩო.

9 ბამბუჩო – უცხო ელემენტი (სხეული)